

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΕΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχουσαν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶ παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστεῶν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προκληρωθεῖσαι δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0. 45
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὀδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμ. 11*

Ἐν Ἀθήναις, 16 Ὀκτωβρίου 1904

Ἔτος 26* — Ἀριθ. 45

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΤΟΙ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Λατὸν, ἀφοῦ περιπλανήθησαν ὅλην ἐκεῖνην τὴν νύκτα, πάλιν πρὸς τὸν «Γοργόν» τοὺς εἶχε φέρῃ ἢ κακοτυχία, πάλιν εἰς τὰ χέρια τοῦ Χάρρη Μάρκελ ἐπήγαυαν νὰ πέσουν!

Ὅλοι ἔμειναν ἄνεοί, καὶ δάκρυα ἐτρύχαν ἀπὸ τὰ μάτια τῶν.

Ἄλλὰ δὲν ἦτο καιρὸς νὰ εὐχόμεν, νὰ ὀρμήσουν πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἄλλου πλοίου; . . . Ἦδη, πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς, διεφαίνοντο αἱ πρῶται λάμψεις τῆς αὐγῆς. Ἦτο περίπου πέντε ἢ ὡρ. Καὶ τὸ εὐσταθὲρ πρῶτὸ ἀεράκι ἤρχιζε λίγο-λίγο νὰ φυσᾷ. . .

Ἐξάρμα οἱ ἄνθρωποι ὑψώθησαν καὶ ἀπ' ἀλύψην τὴν ἐπιβάνειαν τοῦ Ὀκεανοῦ. Ἦ ὁ αἶσις ἐφθνε τότε ἐπὶ ἀκτίνας τῶν ἢ τισσάρων μιλίων. . .

Τὸ ἄλλο πλοῖον, βοηθούμενον ἀπὸ τὰς πρῶτας πνοὰς τοῦ ἀνέμου, ἀπεμακρύνετο πρὸς βορραιοδυσημάς. . . Ἐπρεπε νὰ ἐγκαταλειφθῇ πᾶσα ἐλπίς ὅτι ἠδύνατο νὰ καταφύγουν εἰς αὐτό.

Ἐν τούτοις κράτες κανεῖς δὲν ἠκούετο εἰς τὸ κατὰστρωμα τοῦ «Γοργόν». Δὲν ὑπῆρχεν ἀμεταλόγη ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ τὸ πλήρωμά του ἦσαν ἀκόμη βυθισμένοι εἰς τὸν ὕπνον. Ὁ σκοπὸς ναύτης δὲν εἶχε κἄν ἀνιληθῆ ὅτι εἶχε ξαναπαύσῃ ἀνεμος, ὅταν τὰ παντὰ φασαρισμένα ἄρχισαν νὰ κτεποῦν ἐπάνω εἰς τοὺς ἰστούς.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἄλλη ἐλπίς σωτηρίας δὲν ὑπῆρχεν, ἐπρεπε οἱ ἐπιβάται νὰ κυριεύσουν εἰς ἐρῶδον τὸν «Γοργόν»!

Ὁ Οὐίλ Μιτζ συνέλαβε τὴν ἰδίαν τὴν τολμήματός τούτου καὶ ἦτον ἔτοιμος νὰ τὴν ἐκτελέσῃ. Ὅτι ἐσκόπευε νὰ κάμῃ, τὸ εἶπε μὲ δύο λέξεις σιγὰ-σιγὰ. Ὁ Λου-

δοβίκος Κλωδιῶν, ὁ Τωνῆς Ρενώ, ὁ Ρυγῆρος Χινσδαίλ, ἐδόθησαν αἰτίσιμα. Ἦτο ἡ μόνη καταφυγή, ἀφ' οὗ κανεῖς δὲν εἶχεν ἰδῆ τὴν λέμβον ν' ἀιχωρῶ, κανεῖς νὰ ἐπιτρέψῃ.

— Θὰ σὰ; ἐκολούθησα μ. ν. εἶπεν ὁ Μάγνος Ἀντέρ.

— Ἐσομαι εἰμὲθ, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιῶν.

Ἐπειδὴ δὲν εἶχε φῆξ ἀκόμη ἡ ἡμέρα, ἐπρεπε νὰ εἰσβάλουν εἰς τὸν «Γοργόν» πρὶν γίνῃ ἡ ἔγερσις τῶν πληρώματός, νὰ κλείσουν τὸν Χάρρη Μάρ-

κελ εἰς τὸν θαλαμικὸν τοῦ καὶ τοὺς ναύτας εἰς τὸ ὑπόστρωμα τῆς πρῶρας. Κατόπιν ὁ Οὐίλ Μιτζ, βοηθούμενος ἀπὸ τοὺς νέους, θὰ ἐκυβερνοῦσε τὸ πλοῖον εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰς Ἀντίλλας, ἢ τοῦλάχιστον νὰ πλησιάσῃ τὸ πρῶτον πλοῖον, τὸ ὁποῖον θὰ δεστυροῦν τὴν πορείαν τοῦ.

Ἡ λέμβος ὠλισθήσεν ἀθρόωδως διπλα εἰς τὸ σκάφος καὶ ἐσταμάτησε κοντὰ στὰ πικρῆχρτικ τοῦ μεγάλου ἰστού, ἀριστερά. Ἄμα ἐπιβάνοντο ἐκεῖ ἀπὸ τὰ σιδεροδέματα καὶ τὰ καρπούζια τῶν ἐξερῶν. Ἐδολογ ἦτο νὰ πηδήσουν ὅλοι ἐπάνω ἀπὸ τὴν κουραστὴν εἰς τὸ κατὰστρωμα τοῦ πλοίου.

Πρῶτος ἀνέβη ὁ Οὐίλ Μιτζ. Μόλις ὅμως ἔφερε τὴν κεφαλὴν του εἰς τὸ ὕψος τοῦ αἰωροθετίου, δέχοφθ τὴν ἀναρριχσοῖν του καὶ ἔνευσεν εἰς τοὺς ἄλλους νὰ μὴ σαλεύσουν.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ εἶχεν ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸν θαλαμικὸν τοῦ καὶ ἐκόνταζε τὸν καιρὸν. Ἐπειδὴ δὲ τὰ παντὰ ἐξηκολούθουν νὰ παραδέρνουν εἰς τοὺς ἰστούς, ἐφώναζε τὸ πλήρωμα διὰ νὰ κερραυκῆσουν καταλλήλως τὰς κερκίας.

Οἱ ναῦται ἐκοιμῶντο, καὶ κανεῖς δὲν ἀπήντησε. Ὁ Χάρρης Μάρκελ διηρθύθη τότε πρὸς τὸ ὑπόστρωμα τῆς πρῶρας. Ὁ Οὐίλ Μιτζ παρηκολούθει τὰς κινήσεις του, καὶ τον εἶδεν ἐξαφνικῶς εἰς τὴν κάθοδον.

Ἦτο πλέον ἡ στιγ-



*Ἐσπευσεν αἰτίσιμα ὁ Οὐίλ Μιτζ. (Σελ. 354, στήλ. γ.)

μη προς δρᾶσιν. Ἄν ὄλοι οἱ πειριχταὶ ἐ-
πιδόκουντο μίσην, σὺ ὑπόβραγμα, θα
πορεύοιτο δὲ οἱ ἀριστοὶ νὰ ἐξέλθουν,
πρὶν φθάσῃ εἰς τὰς Ἀντιλλὰς, καὶ
βεβαίως, ἂν ἐξηκολούθει νὰ πνέῃ ὁ ἄ-
νεμος, μετὰ τριαντὲς ὥρας τὸ πολὺ
θὰ εὐρίσκοντο εἰς τὰ νερὰ τῆς Βαρβάδος.

Ὁ Οὐίλ Μιτζ ἐπήδησεν ἐπάνω ἀπὸ
κατάστρωμα. Οἱ ἀριστοὶ τὸν ἠκολού-
θησαν, ἀφοῦ ἔδωσαν τὴν λέμβον, ἔκου
εἶχε μείνῃ ὁ κ. Πάτερων, καὶ εὐρύ-
θησαν ἐπάνω εἰς τὸ κατάστρωμα, χωρὶς
νὰ τοὺς ἰδῆ, χωρὶς νὰ τοὺς ἀκούσῃ
κανεὶς.

Ἐντὸς ὀλίγων δευτερολέπτων εἶχον
φθάσῃ εἰς τὸ κουβούσι τῆς πρώρας καὶ
εἶχον κλείσῃ ἀπ' ἐξῶ τὴν θύραν τοῦ.

Ἐπειτα τὸ ἐσκέπασαν μὲ τὸ χονδρὸν
πισσωμίον. Ἐλυτρον τὸ ὅποιον ἐχρησί-
μεινε νὰ το προσφυλάτῃ ἀπὸ τὰ νερὰ
ἐν καιρῷ τρικυμίας, καὶ τὸ ἐστερέωσαν
μὲ μαναβιλλὰς γύρω-γύρω. Τώρα πλέον
ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ ὅλη ἡ συμμά-
χια τοῦ ἦσαν ἀιμμάλωται. Δὲν εἶχαν οἱ
ἐπιβάται νὰ κάμουν ἄλλο παρὰ νὰ τοὺς
προσεύχον ἕως θου τοὺς παραδίδουν
εἴτε εἰς τὸ πρῶτον πλοῖον, τὸ ὅποιον θὰ
εὐρίσκων καθ' ὄδον, εἴτε εἰς τὸν πρῶ-
τον λιμένα τῶν Ἀντιλλῶν, ὅπου θὰ
προσῆγγίζεν ὁ «Γοργὸς».

Ἐξημέρωνε σιγα-σιγά. Αἱ σπείραι
τῆς ἐμίχλης ἀνάβαιναν εἰς τὸν αἰθέρα.
Ὁ ὄριζων ἐγίνετο εὐρύτερος ὑπὸ τὴν
πρώτην φωταύγειαν τῆς πρωῆς.

Συγχρόνως ἐδυνάμουν τὸ ἀεράκι,
χωρὶς ὅμως νὰ στρώσῃ, πρὸς ὀρισιμένην
διεύθυνσιν. Τὰ παντὶ, ὅπως εὐρίσκοντο
κερρυλημένα ἐκείνην τὴν στιγμήν, δὲν
ἤδυναντο παρὰ νὰ διατηρήτουν τὸ
πλοῖον εἰς τὴν θέσιν τῆς ἀναχωχῆς.

Ἐίχε λυθὸν ἐπιτυχίῃ ἢ ἀπέπειρα τοῦ
Οὐίλ Μιτζ. Οἱ νεαροὶ τοῦ συνταξι-
εἰώται καὶ αὐτὸς ἦσαν κύριοι τοῦ
«Γοργὸς»!

Ἄν ἐρωτᾷτε διὰ τὸ πλοῖον, ὅπου
ἐσκέπταν νὰ ζητήσουν ἄσυλον, οὗτὸ εὐ-
ρίσκετο ἤδη εἰς ἀπόστασιν πέντε ἕως ἑξ
μιλίων πρὸς δυσμὰς, καὶ ἐμελλέ μετ'
ὀλίγην ὥραν νὰ ἐξαφανισθῆ εἰς τὸν
ὄριζοντα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

ΠΑΝΩΡΜΑ ΑΠΟ ΜΑΘΗΤΑΣ

Αὐτὴ ἡ μεταβολὴ ἐπῆλθε χάρις εἰς
τὸ θέρρος καὶ τὴν τόλμην τοῦ Οὐίλ
Μιτζ. Ἡ καλὴ τύχη ἐφάνετο τώρα δεῖ-
ξαι μὲ τὸ μέρος τῶν τιμῶν ἀνθρώπων,
καὶ ἡ κακὴ μὲ τὸ μέρος τῶν κακῶρ-
γων. Ἦσαν ἀνίκανοὶ πλέον αὐτοὶ νὰ
διαπρίξουν τὸ τελευταῖον ἐκεῖνὸ ἐγ-
κλημα, μὲ τὸ ὅποιον ἐσκόπευαν ν' ἀ-
παλλάξουν ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτας καὶ τὸν
Οὐίλ Μιτζ, κατὰ τὴν ἐρχομένην νύκτα.

Αὐτοὶ ἀπ' ἐναντίας ἐμελλόντων νὰ
τιμωροῦντο διὰ τὰ ἐγκλήματά των, αὐ-

τοὶ νὰ παρδοθῶν εἰς τὴν ἀτυνομίαν,
μάλιστα ἐφάνεν ὁ «Γοργὸς» εἰς ἕν' αἰ-
ονόηποτε λιμένα τῶν Ἀντιλλῶν, ἐκτὸς
ἂν κειώρθοναν νὰ κυριεύσουν καὶ διὰ
δευτέραν φοράν τὸ πλοῖον. Ἄλλὰ
θὰ τὸ κατάρθοναν ἀπ' αὐτῶν;

Βεβαίως, ἦσαν δέκα οἱ κλεισμένοι εἰς
τὸ ὑπόβραγμα τῆς πρώρας, — δέκα ρω-
μαλέοι ἄνδρες, μὲ τοὺς ὁποίους ὁ Οὐίλ
Μιτζ καὶ οἱ σύντροφοί του δὲν ἔσαν
ἐκνοιὸ νὰ τὰ βγάλουν πέρα. Δὲν ἤμπο-
ροῦσαν τάχα ἐκεῖνοι νὰ χαλάσουν τὸ
διάβραγμα, τὸ ὅποιον ἐχώριζε τὸ ὑπό-
βραγμα ἀπὸ τὸ ἀμπάκι καὶ ν' ἀνεθύνον
ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὸ κατάστρωμα; . . . Δὲν
ὑπῆρχεν ἀμφισβησίς. Ἦα ἔκαμναν τὰ ἀ-
δύνατα δυνατὰ διὰ ν' ἀνακτήσουν τὴν
ἐλευθερίαν των.

Ὁ Οὐίλ Μιτζ ἐπέμεινε πρῶτα-πρῶτα
νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Θεόν, καὶ νὰ τὸν
παρακαλέσῃ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπιθαψί-
λειων τὴν προστασίαν του. Οἱ ὄριστες
τὸν ἐμνήθησαν καὶ ἔκαμναν τὴν προ-
σευχὴν των καὶ αὐτοί. Εἶδεν ὁ ἐντιμος
ἐκεῖνος καὶ εὐσεβὴς ναυτικὸς δεῖ δὲν εἶ-
χε νὰ κάμῃ ὅτι μὲ ἀπίστους οὕτε μὲ
ἀχαρίστους θρησκ. ἐκφράσεις εὐγνω-
μοσύνης ἀνέβλησαν ἀπὸ τὴν καρδίαν
των εἰς τὰ χεῖλη των.

Ἄν ἐρωτᾷτε διὰ τὸν κ. Πάτερων,
οἱ ἄλλοι τὸν ἐβοήθησαν ν' ἀναβῆ εἰς τὸ
κατάστρωμα, χωρὶς αὐτὸς νὰ καταλάβῃ
καλὰ-καλὰ διατί εἶχαν ἐπιστρέψῃ, πάλιν
εἰς τὸν «Γοργόν». Ἐνέμιζεν ὅτι ἐβλεπε
καλὸν ὄνειρον, καὶ μὲ αὐτὴν τὴν ἐντύ-
πωσιν ἐπέστρεψεν εἰς τὸν θαλαμῶκόν
του. Μετὰ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας εἶχεν
ἀποκοιμηθῆ βαθυτάτα.

Ἐργῶν ὄλονεν ἡ ἡμέρα, καὶ ὁ ἡλι-
ος δὲν ἤργησε νὰ φανῆ πίσω ἀπὸ τὴν
ζώνην τῶν πυκνῶν νεφῶν, ἡ ὅποια ἐξε-
τείνετο ἀπὸ τὰ βόρεια ἀπολιὰ πρὸς τὰ
νοτιζανατολικά. Ὁ Οὐίλ Μιτζ ἤθελε
καλῶτερον νὰ καθιερωθῆ ἐντελῶς ὁ ὀ-
ρίζων ἀπὸ τοὺς ἀνεμῶς. Ἐπειδὴ τὸ μήκος
ἄρχισεν νὰ φασῇ ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος,
ὅπου ἡ κατὰστασις τοῦ οὐρανοῦ ἐδείκνυε
κατὰ συμπῶματα ἀνεμῶς, τὰ ὅποια δὲν
ἤμποροῦσαν ν' ἀπατήσουν ἕνα ναυτικὸν
σαν οὗτόν.

Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως τὸ ἀεράκι ἦτο
τόσον ἀσταθές, ὥστε δὲν ἐπέτρεπε νὰ
εὐθετίσουν τὰ παντὶ πρὸς μίαν ὀρισιμέ-
νην διέθυνσιν. Ἐπρεπε νὰ περιμένουν
ἕως ὅτου τακτοποιηθῆ ὁ ἀνεμῶς. Ἡ θά-
λασσα ὅμως δὲν ἐπρασίνειν ἀκόμη οὕ-
τε πρὸς τὴν ἀντολήν οὕτε πρὸς τὴν
δύσιν. Καὶ μόνον ἡ φυσικὴ θαλασσιτικὴ ἐ-
κκαμνε τὸ πλοῖον νὰ σκαλεῖ ἐπὶ τόπου,
χωρὶς νὰ προχωρῇ διόλου.

Ἦτο ἀκαρπία τὸν νὰ φθάσουν ὅσον
τὸ δυνατὸν ταχύτερον εἰς τὸν πρῶτον
λιμένα τῶν Ἀντιλλῶν. Εἶνε μὲν ἀλη-
θὲς ὅτι τὸ κύτος καὶ ἡ τροφαποθήκη
περιεχόν τροφίμα καὶ νερὸ διὰ πολλὰς

ἐβδομάδας, ἀλλὰ πῶς νὰ θρέψουν οἱ φί-
λοι μας τοὺς φυλακισμένους, ἂν ἡ νη-
ν μία ἢ ὁ κενὸς καιρὸς ἔκαμναν τὴν
«Γοργόν» νὰ χροσμερήσῃ; . . . Εἰς τὸ
ὑπόβραγμα δὲν ὑπῆρχε τίποτε φαγωτί-
μον, καὶ ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν, ὁ
Χάρρης Μάρκελ καὶ οἱ ἄλλοι θ' ἀρχί-
ζαν νὰ υποφέρουν ἀπὸ πείνου καὶ ὀψιν.
Ν' ἀνοιξοῦν οἱ ἐπιβάται τὴν θύραν τῆς
καθόδου διὰ νὰ τοὺς δώσουν τροφήν καὶ
νερὸ, δὲν θὰ ἦτο τὸ ἴδιον ὅαν νὰ τοὺς
ἄφιναν ἐλευθέρους νὰ ἐβγουν εἰς τὸ κα-
τάστρωμα;

Τὸ ζήτημα τοῦτο τῆς τροφοδοτήσεως
τῶν φυλακισμένων πειρατῶν δὲν ἐβρά-
δυσε νὰ λυθῆ μόνον του. Ἀπεδει-
χθη μετ' ὀλίγον, ὅτι θὰ εὐρίσκων νὰ
τρώγουν καὶ νὰ πίνουν, καὶ ἂν ἀκόμη
τὸ ταξ. ἰδί εὐχαιροῦσαν ὀλοκλήρους ἐβδο-
μάδας.

Ἦτο ἐπὶ τὰ περίπου ἡ ὥρα, ὅταν ὁ
Οὐίλ Μιτζ, ἐνῶ ἔκαμνε τὰς ἐτοιμασίας
του διὰ τὴν εὐθείσιον τῶν ἰστίων, διέ-
κόπη ἀπὸ τὴς φωνῆς τοῦ Λιουδοβίκου
Κλωδιῶ:

— Τρεῦατε! . . . βοήθεια!

Ἐπέμεινε ἀμέσως ὁ Οὐίλ Μιτζ. Μὲ
ὄλον τὸ βάρος τοῦ σώματός του, ὁ νεα-
ρὸς ἐπιβάτης ἐπέβη τὸ καπὰκι τῆς
μεγάλης καθίδου, τὸ ὅποιον εἴχοντο
ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ οἱ σύντροφοί του
ν' ἀνασηκώσων ἀπὸ μέσα!

Οἱ πειραταὶ εἶχαν σπᾶσῃ τὸ διάβρα-
γμα καὶ εἶχαν εἰσορμηθῆ εἰς τὸ κύτος.
Ἀπὸ ἐκεῖ ἀνεβῆσαν τὴν κλίμακα τῆς
μεγάλης καθόδου, καὶ ἐπροσπαθοῦσαν νὰ
ἐξέλθουν εἰς τὸ κατάστρωμα. Καὶ βε-
βαίως θὰ τὸ κατάρθοναν, ἂν δὲν ἦτο
κοντὰ ὁ Λιουδοβίκος Κλωδιῶν διὰ νὰ
τοὺς ἐμποδίσῃ.

Ἐτρέξαν εἰς τὴν στιγμήν ὁ Οὐίλ
Μιτζ, ὁ Ρογγῆρος Χινοδαίλ, ὁ Ἄξελ Βίκα-
μπορν καὶ ἄλλοι, νὰ τὸν βοηθήσουν.
Τὸ καπὰκι ἐστερεώθη εἰς τὴν κάσσαν
του, οἱ στεβερντοὶ ἐγκάρσοι μολοὶ του
ἐτέθησαν εἰς τὴν θέσιν των, καὶ ἦτο ἀ-
δύνατον πλέον νὰ παραβιασθῆ. Ἡ αὐτὴ
προσῆλθε εἰς τὴν ἀντιθέσιν καὶ διὰ τὸ καπὰκι
τοῦ πρῶτου κύτους, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἐ-
πίσης ἤδυναντο νὰ διαβῶν οἱ ἐγκάθετοι
πειραταί.

Ὁ Οὐίλ Μιτζ ἐπέστρεψε τότε κοντὰ
εἰς τὸ κύτος τοῦ ὑποβραγμάτος,
καὶ ἐφώνησε: δυνατὰ!

— Αἶ! σεῖς ἀπὸ μέσα, ἀκούστε με
καλὰ, καὶ προσέξτε ἑ δ, τι σὰς λέγω!

Κοιμητὴ ἀπάντησις δὲν ἦλθεν ἀπὸ τὸ
ὑπόβραγμα.

— Χάρρης Μάρκελ, ἐσὲν μιλῶ!

Ἀκούσας αὐτὸ ὁ Χάρρης Μάρκελ,
ἐνόησεν ὅτι ἡ ταῦτης του εἶχε γίνῃ
γνωστὴ πλέον, ὅτι οἱ ἐπιβάται εἶχαν μά-
ρη τὰ πάντα καὶ ἦσαν ἐνήμεροι εἰς τὰ
σχέδιά του.

Φοιχταὶ βλασφημίαι ἦσαν ἡ μὲν ἄ-

πάντησις πρὸς τὸν Οὐίλ Μιτζ. Ἄλλ'
αὐτὸς ἐξηκολούθησε:

— Χάρρης Μάρκελ, μὴ το καλὰ,
καὶ οἱ σύντροφοί σου ἄς τὸ γνωρίζουν
ἐπίσης. . . εἰ μὲθ' ὀπλισμένοι. . . Ὁ-
ποῖος δοκιμασθῆ νὰ ἔγῃ ἀπὸ κάτω, θὰ
πέσῃ νεκρός!

Καὶ ἀπὸ ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἀφοῦ
ἐκῆραν τὰ ρεβέλλερ ἀπὸ τὴν ἐπιλοθῆκη
τῆς πρώρας, οἱ ἀριστοὶ ἐσκόπευαν ν'
ἀγρυπνοῦν νυκθήμερον, ἔτοιμοι νὰ πυ-
ροβολήσουν πάντα ὅστις θὰ ἐτολμοῦσε
νὰ προσβᾷ τὴν κεφαλὴν του.

Οἱ φυλακισμένοι δὲν εἶχαν καμμίαν
πλέον ἐλπίδα νὰ διαρῶνουν, ἦσαν ὅμως
τώρα κύριοι τοῦ κύτους καὶ εἶχαν εἰς
τὴν διάθεσιν των ἄφθονα τροφίμα: γα-
λέτες, κομμάτια, βρεῖλες μὲ μπύραν, με-
μπράζου, με τζίν. Ἦσαν ἐλευθέροι γὰρ πι-
νοῦν καὶ νὰ μεθοκοποῦν, καὶ δὲν ἦτο δυνα-
τὸν νὰ τοὺς περιορίσῃ ὁ Χάρρης Μάρκελ.

Ἐγνωρίζε πολὺ καλὰ ὁ ἀρχιπειρατὴς
ὅτι ὁ «Γοργὸς» δὲν ἀπέμεινε παρὰ 70 ἢ
80 μίλια ἀπὸ τῆς Ἀντιλλῆς. Μὲ τοὺς
ἀνεμῶς ποῦ ἐφύσουσαν τότε, εὐκόλον
ἦτο νὰ φθάσῃ εἰς κάποιον νῆτον ἐντὸς
δύο ἡμῶν τὸ πολὺ. Ἐκτὸς τούτου
περνοῦν τόσα πλοῖα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ μέρη,
ὥστε δὲν ἦτο ἀπίθανον νὰ εἰδοποιήσῃ
ὁ Οὐίλ Μιτζ κανὲν ἀπὸ αὐτὰ διὰ τὰ
συμβαίνοντα μετὰ εἰς τὸν «Γοργόν». Καὶ
τότε, εἴτε οὕτως εἴτε ἄλλως, εἴτε μὲ
ἄλλο πλοῖον, εἴτε παραδίδονται εἰς ἕνα
ἀπὸ τοὺς λιμένας τῆς Ἀντιλλῆς, εἰ
πειραταὶ τοῦ «Χάιραξ», εἰ δρᾶται
τῶν φυλακῶν τῆς Κουίνστανου, δὲν εἶ-
χον πλέον νὰ περιμένουν παρὰ τὴν τι-
μωρίαν τῶν ἐγκλημάτων των.

Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐλευθερώσῃ ὁ
Χάρρης Μάρκελ τοὺς συντρόφους του,
νὰ γίνῃ καὶ δευτέρην φοράν κύριος τοῦ
πλοίου. Τὰ καπὰκι τῶν καθόδων ἦσαν
καλὰ στερεωμένα καὶ δὲν ὑπῆρχε καμ-
μία συγκοινωνία μετὰ τοῦ καταστρώ-
ματος καὶ τοῦ κύτους. Νὰ τρυπήσουν τὸ
σκάφος ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἴσαλον γραμμὴν,
νὰ σπᾶσουν τὰ χονδρὰ μαδῆρα του καὶ
τὰ στερεώματα στρεβροῦ αὐτοῦ, ἦτο ἐν-
τελῶς ἀδύνατον χωρὶς ἐργαλεῖα. Καὶ
ἐπειτα, θὰ τοὺς ἔλιον ἀπὸ ἐπάνω. . .
Χαμένος κόπος ἐπίσης θὰ ἦτο νὰ προ-
παθῶνεν νὰ εἰσχωρήσῃν εἰς τὸ πρυ-
μαθῶν χωρίσμα, διαρρηγνύοντες τὸ διά-
βραγμα τῆς τροφαποθήκης, ἡ ὅποια εἶχε
κλιμακῶ πρὸς τὴν τροφισαρίαν.

Οἱ ἐπιβάται δὲν εἶχαν εἰς τὴν διάθε-
σιν των παρὰ μόνον ὅσα τροφίμα περι-
εἶχοντο εἰς τὴν τροφαποθήκην, ἀλλὰ
καὶ αὐτὰ ἦσαν ἀριστὰ νὰ περάσουν ὀκτώ
ἢ δέκα ἡμέρας, καθὼς καὶ τὸ νερὸ τῶν
βυτιῶν τοῦ καταστρώματος. Πρὶν ὅμως
παρελθῶν δύο ἡμερομύκτια ἔστω καὶ
μὲ ἄνεμον μέτρον, ὁ «Γοργὸς» βεβαί-
ως θὰ ἦτο ἀραγμένος εἰς τὸν λιμένα.

(Ἐπιτετα συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΑΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Ο ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣ



Ἄγαπητοί μου,
Αὐτὸ ἀκόμη τὸ
δῶρον τοῦ πολι-
τισμοῦ τὸ ἀπ-
κτῆσαμεν: ἕνα
ἠλεκτροκίνητον
σιδηρόδρομον. Ὁ
ἀρχαιότερος τῶν
ἐν Ἑλλάδι σιδη-
ροδρόμων, ὁ δι'
αὐτὸ ἐπιλεγόμε-
νός παππούς, δηλαδὴ ὁ Σιδηρόδρομος
Ἀθηνῶν-Πειραιῶς, ἀτικτέστησεν τὸν
αἰμῶν τοῦ δι' ἠλεκτρισμοῦ, καὶ πρὸς μὴ-
νὸς ἤδη αἱ νεαὶ ἀμαξοστοιχίαι ἐτέθησαν
εἰς χρῆσιν τοῦ κοινῶ. Βεβαίως οἱ πλεί-
στοι τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ φι-
λων μας ἐταξείδευσαν ἤδη μὲ αὐτὰς καὶ
ἐδοκίμασαν τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ταχύτη-
τος καὶ τὴν ἀκόμη μεγαλύτεραν ἀπὸ
λακυσίν τοῦ νέου.

Τὸ γόητρον τοῦ νέου εἶνε πραγματι-
κῶς ἰσχυρόν. Κινεῖ εἰς τὸν ὑπατον βα-
θμὸν τὴν περιέργειάν μας καὶ μας ἐλύ-
ει χωρὶς νὰ θέλωμεν. Διὰ τοῦτο τὰς
πρώτας ἡμέρας πολλοὶ ἐσκευσαν νὰ κα-
ταβῶν εἰς τὸν Πειραιᾶ χωρὶς καμμίαν
ἀνάγκην, ἀπλῶς χάριν διασκεδάσεως
καὶ διὰ νὰ δοκιμάσουν τὴν ἠλεκτρικὴν
κίνησιν καὶ συγκλίνοσιν. Ἄλλως τε εἶ-
χον διεδοθῆ τόσα περὶ τῶν φοβερῶν κιν-
δύνων τοῦ νέου συστήματος, καὶ τόσος
ἦτο ὁ φόβος, ὁ ὅποιος κατεῖχε τοὺς
ἀπλοϊκοὺς, ὥστε μερικοὶ ἐταξείδευον μὲ
τὸν ἠλεκτρικόν, μόνον διὰ νὰ δείξουν ὅτι
εἶνε. . . γενναῖοι. Καὶ βέβαια! ἀφοῦ ἀ-
ψυφούσαν τὸν κίνδυνον νὰ. . . φθάσουν
εἰς Πειραιᾶ, οὐδὲ καὶ ἀδλαβεῖς ἐντὸς
δέκα λεπτῶν τῆς ὥρας!

Ἐνθυμησθε, ἀλήθεια, πόσα εἶχαν δια-
δοθῆ; Ἐβλεπον ὅτι οἱ κίνδυνοὶ εἶνε ἀ-
μέτρητοι καὶ ἀναπόδρευτοι. Οἱ ἀρκεῖ
ἕνα μικρὸν σίδηρον, ἕνα καρρὶ, ριπτόμε-
νον κατὰ τύχην ἢ κακοβούλως ἐπὶ τῶν
γραμμῶν, διὰ νὰ προκαλέσῃ ἐκτροχί-
ασιν, καὶ κλωμα, ἀνάφλεξιν καὶ ἀπο-
τέφρωσιν ὀλοκλήρου τῆς ἀμαξοστοιχίας!
Ὅτι ἐν τριαιῷ περιπέσει, τῶν ἐπ-
βατῶν θὰ ἐκκίοντο μόνον τὰ. . . πτώ-
ματα, διότι θὰ εἶχαν ἀποθάνῃ ὄλοι ἀπὸ
τοὺς πρώτους ἠλεκτρικοὺς τινάγμοὺς!
Τόσον δὲ μεγάλος ἦτο ὁ παραλογισμός,
τὸν ὅποιον ἐγέννησαν οἱ φόβοι οὗτοι, ὥ-
στε εὐρέθησαν σοφροὶ ἄνθρωποι, συμ-
βουλευσάντες τὴν Ἐταιρείαν νὰ περι-
φράξῃ διὰ διπλοῦ ὑψηλοῦ τείχους ἐλο-
κλήρον τὴν γραμμὴν, ἀπὸ τῆς μίαις πέ-
λεως ἕως τὴν ἄλλην!

Ἡ Ἐταιρεία ἀπήνησεν εὐφραδέστατα,
ὅτι δὲν εἶχε καινὴν σκοπὸν νῆνοικεθῆ-
μῆσῃ τὰ ἀρχαῖα Μακρὰ Τεῖχη, (τὰ δ-

ποῖα, καθὼς γνωρίζετε, συνέδεον μίαν
φορὰν τὸν Πειραιᾶ μὲ τὰς Ἀθήνας.)
διὰ τὸ ἀσφαλές ὅμως διατήρησεν ἐπὶ
πολλὰς ἡμέρας εἰς ἐνεργείαν καὶ τὴν
παλαιὰν τῆς γραμμὴν, ὥστε ὅσοι ἐφο-
δοῦντο τὸν ἠλεκτρισμὸν, νὰ ταξείδευον
διὰ τοῦ αἵμου. Οὕτως αἱ δύο ἀμαξοστοι-
χίαι, ἡ παλαιὰ καὶ ἡ νέα, δεισταυροῦντο.

Ἄλλ' ἐξ ἀρχῆς οἱ ἐπιβάται τῆς νέ-
ας ἦσαν περισσότεροι. Καὶ ὀλίγον κατ'
ὀλίγον, οἱ ἐπιβάται τῆς παλαιᾶς ὀλιγό-
στευαν. Τὸ παράδειγμα τῶν γενναίων
ἐνεθάρρυνε καὶ τοὺς δειλοτέρους, ὥστε
μὴν ἡμέραν κανεὶς ἐπιβάτης δὲν εὐρέθη
διὰ τὴν ἀτιμῆλατον. Καὶ τὴν ἡμέραν ἐ-
κείνην ἡ ἀτιμῆλατος κατηργήθη. Ὁ
φόβος τῶν φανταστικῶν κινδύνων εἶχε
παρέλθῃ ἐντελῶς. Ὁ ἠλεκτρισμὸς ἐνί-
κησε τὸν αἵμῶν.

Ἡ μικρὰ αὕτη ἱστορίαν, τὴν ὅποιαν
μετὰ περιέργειας παρηκολούθησαν οἱ Ἀ-
θηναῖοι καὶ οἱ Πειρητικῆς, εἶνε ἀρκετὰ
διδασκτικὴ. Μᾶς διδάσκει ὅτι ἡ εἰσαγω-
γὴ κάθε νέου πράγματος, ἡ ἐπικράτη-
σις κάθε καινοτομίας, εἶνε ἀγῶν πολὺ
δυσκόλος εἰς τὴν ἀρχὴν. Οἱ κεινοὶ ἄν-
θρωποι, συνειθισμένοι εἰς τὰ παλαιὰ, εἰ-
σθιζόντο μὴν αἰσίσαν ἀντιπάθειαν καὶ
μὴν μεγάλην δυσπιστίαν πρὸς τὰ νέα.

Εἶνε μισονεῖστα. Τὸ αἰθερῶν αὐτὸ τοῦς
κάνει νὰ ἀκούουν προθύμως κάθε ἀ-
νοησίαν, καὶ νὰ πιστεύουν κάθε συκο-
φαντίαν, καὶ νὰ μεγαλοποιοῦν τοὺς ὑ-
πάρχοντας κινδύνους, καὶ νὰ φαντάζον-
ται ἀνουπάρχτους. Τοῦτο ἀκριβῶς συνέ-
βη καὶ μὲ τὸν ἠλεκτ. κινδ. σιδηρόδρομον.
Ἄνθρωποι ἔχοντες κάποιον συμφέρον,
διδάσκων ἐναντίον του σκοπιμῶς χίλις
κακὰ. Καὶ αἱ διδασκαλίαι αὐταὶ ἐπιτε-
θησαν ἀπὸ τοὺς ἀπλοϊκοὺς, καὶ ἐπη-
ξήθησαν ἀπὸ τοὺς ευφρανταίους καὶ ἐ-
βελτιώθησαν ἀπὸ τοὺς φουσι μισονεῖστας.
Καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχον ἄνθρωποι, ἔχοντες
ἀντίθετον συμφέρον, νὰ πολυμήσουν τοὺς
πρώτους καὶ νὰ καταδείξουν ὅτι οἱ ἰσχυ-
ρισμοὶ των δὲν ἦσαν ἀληθεῖς, ἴσως ὁ
ἠλεκτρικὸς θὰ ἐναυχοῦσεν ἐλλείψει ἐ-
πιβιτῶν, ἢ τουλάχιστον ὁ ἀτιμῆλατος θὰ
διατηρεῖτο πολὺν ἀκόμη καιρὸν εἰς ἐ-
νεργείαν.

Ἄλλὰ τῶνδον, δὲν παρουσιάζει κιν-
δύνους ὁ ἠλεκτρικὸς;

Πότος σὰς το εἶπεν; Ἐχει καὶ αὐτὸς
τοὺς κινδύνους του, ὅπως κάθε μέσον
μεταφοράς. Καὶ ἴσως τοὺς περισσότερους
ἀπὸ κάθε ἄλλο. Διότι φαίνεται, ὅτι ὁ-
σον τελειότερον εἶνε τὸ μέσον, τόσον
μεγαλύτερον εἶνε αὐτοῦ κίνδυνος. Ὁ
πένης κινδυνεύει ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸν τα-
ξείδουοντα μὲ ἀμύχην αὐτὸς κινδυνεύει
ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸν ταξείδουοντα μὲ αὐ-
τοκίνητον ὁ ἀεροκίνητος σιδηρόδρομος
εἶνε ἀσφαλέστερος ἀπὸ τὸν ἠλεκτρικόν,
καὶ τὸ ἀεροκίνητον ἀσφαλέστερον ἀπὸ τὸ
ἀερόπτερον. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως εἶνε

φύσει τολμηρός, και χάριν των προτερημάτων ενός μέσου, όψηφ' τούς κινδύνους του. Έπειτα είνε προνοητικός και λαμβάνει όλα τα προφυλακτικά μέτρα δια να εξασφαλιστεί. Και κατορθώνει ώστε τα δυστυχήματα να είνε σπάνια, τόνον σπάνια, ώστε να μη λογαριάζονται από τούς φρονίμους.

Δέν υπάρχει τώγυι φρόνιμος άνθρωπος, ό οποίος θα έπιοτιμοϋσε να διανύση μεγάλην απόστασιν πεζή από φόβον μήν αφηρηάσουν οι έργοι της άμαξής του. Έπ' ους όνι μου φαίνεται φρόνιμος εκείνος, ό όποτος θά έπιοτιμοϋζε ένα άργονήντονον καλαϊόν σιδηρόδρομον, από ένα άστρακιαϊόν ήλεκτρικόν. Ο δεϋτερος από μίαν άπροσεξίαν, κινδυνεύει να ναφλεχθώ. Άλλ' είνε τόνον σπάνιον πράγμα! Η αϋτή πιθανότης υπάρχει να σου πέττ, ό πρώτος άριθμός ενός λαχίου και να ποθάνης από δυστύχημα. Άλλ' ή μεγάλη καλοτυχία και ή μεγάλη κατοτυχία είνε επίσης δυσίερετοι εις τόν κόσμον. Και όπως δέν έχει κανείς αδέν θά έργασθώ, δίδει εϊμπορεί να πλουτήσω από λαχίον, ουτε και κανείς δέν πρέπει να λέγη αδέν θά ταξειδεύω, δίδει εϊμπορεί να πάθω.»

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Έπιστρέφει ό κύριος Περικλής τόν βράδυ-βράδυ από τόν σχολείον, και τρέχει να έρωτήσ τή μαμμιά του για τόν ενδιαφέρον ζήτημα :

— Άλήθεια, μαμμιά ; έφυγε ό μπαμπάς ;

Η κυρία Λουκά κάνει τόν σάβαρό, και του λέγει :

— Ναι, έφυγε' μ' εϊπε πώς αν κάνης άταξίες, θά το μάθω άμέσως, και θά γυρίσω πίσω στή στιγμή να σε μάλωσω...

Ο κύριος Περικλής γελά από μέσα του. Τέτοιον παραμύθιον, δέν τα πιστεύει αϋτός. Ο πατέρας του πάει με τόν σιδηρόδρομο να έπιθεωρήσ ένα γεφύρι' και ξέρει ό κύριος Περικλής πώς για κάθε έπιθεωρήσ χρειάζονται ήμέρες και ήμέρες. Τούλάχιστον μετ' έβδομάδα θά λείψη ό πατέρας του. Και ό μικρός κατεργάρας για να δείξη πώς δέν αναγνωρίζει κανένα άνωτερον του, ανεβάζει με τ' ασπασμένα μποτίνια του και στέκεται όρθος επάνω στόν βελουδένιον καναπέ της σάλας!

Έξω φρενών γίεται ή κυρία Λουκά,

αλλά δέν πολυφανερόνει τόν θυμό της. Ο Περικλής μας; ουτε φαντάζεται τί τον περιμένει! Άχ! καμίνε Περικλή! Τό βράδυ, στο τραπέζι, ό κύριος Περικλής τρώει σάν γλάρος, βουτά τ' άχτυλά του στες σάλτσας, τραγουδά άμα τύχη και δέν είνε γιμάτο τόν σιμάκ του, βρίζει τή Γαρουφαλιά με τ' άχρότερα λόγια του δρόμου, και μουγγρίζει σάν βωδάκι, όταν του κάνει τήν παρατήρησιν ή μητέρα του.

— Περικλή! άχ, Περικλή! — φωνάζει ή κυρία Λουκά, και πνίγεται ή φωνή της.

Έκείνος όμως ουτε γυρίζει να την ιδώ, δέν απαντά, παρα σηκόνεται από τόν τραπέζι και τρέχει στο δωμάτιόν του. Κοβαλλικεύει τόν ξυλένιον άλογατικόν του, και το χτυπά με τ' ακούνια του αλύπητα στην κοιλιά. Καλά που είνε ξυλένιον τόν άλογο, άλλωστια θα γαλούσε ό κόσμος από τ' ες φωνές του. Έλησάμνησά να σας πώ πώς ό Περικλής έφ' ορεσε κ' ένα παληό ψηλό καπέλλο του μπαμπά του για να φαίνεται πιό άψηλός. Ρίχνει τόν κάτο τ' αμυγδαλιά, άνα ποδογορρίζει τ' ες καρέκλες και τού κάκου τού φωνάζει ή μαμμιά του :

- Έλα λοιπόν να κοιμηθής!
- Όχι!
- Καλά!
- Έλα να μελετήσής!
- Όχι!

Χάνει τήν ύπομονή της ή μαμμιά του, και τον άφίνει να κόμη ό, τι θέλει. Και είνε δίκη ή ώρα, όταν ό φιλαράκος μας, κουρασμένος και νυσταγμένος, άποφασίζει να πέση να κοιμηθώ.



• Έλα λοιπόν να κοιμηθής! •

Και μόλις κίφτει στο κρεβάτικόν του, σφαλοϋν τ' άχτυλά του και κοιμάται βεβήχιστα...

Τότε, βγάξει τ' ες πντοϋρλές της ή ή κυρία Λουκά και πηγαινεί σιγά-σιγά

στο γραφείον του κυρίου Λουκά, και ύστερα έρχεται πάλιν στο δωμάτιον του κυρίου Περικλή.

Σας εϊπε! (Έπειτα συνέχεια.) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ Κ' Η ΜΑΡΙΚΑ

Η Μαρία είνε καταλυκημένη. Τό πρωί, καθώς έπήγατε να πάρη τήν Πηδηχτή, τήν κατοικία της, δίδ να τήν βοσάση εις τόν δρομάκι που πάγει στα χωράφια, ή μητέρα της άνεστέναξε και της εϊπε :

— Τήν καμίνη τήν Πηδηχτή' ναί, πήγαίε τήν να βοσάση για τ' εστωταί φερά. Δέν πρέπει να φαίνεται παραπολύ αδύνατη, για να μας δώσ η καλή τιμή ό χασάπης.

Η Μαρία δέν έτόλμησε να έρωτήσ τήν μητέρα της τί εσήμαιναν αϋτά. Έφυγε με τήν Πηδηχτή της, γρήγορα-γρήγορα. Και καθώς προχωρεί εις τήν πρασινάδα τού δρόμου, όπου ή κατοικία της σιϋβ: και διακάνει τ' αχτορακί, συλλογίζεται τ' άλογα της μητέρας της :

— Ο χασάπης! τί να τήν κόμη ό χασάπης;

Εις αϋτήν τήν έρώτησ, μετ' μόνη άπάντησις υπάρχει, — φεβερή άπάντησις! Τί κάμνει ό χασάπης τ' ά πρόβατα και τ' ες κασίκες που του πηγαινουν! Τ' αράξαι!

Όχι τήν σφάση λειπόν, και τήν κατοικία της; Τί έγγιλημα' έκαμε ή καμίνη, για να της κόψουν τόν κεφάλι! Δέν έκαμε τίποτε, άπολύτως; τίποτε ή καμίνη' αλλά ή Μαρία καταλαβαίνει τί τρέχει. Εϊδε τήν μητέρα της παραπολύ λυπημένην' μετ' έβδομάδα τώρ δέν της έχμογελάσε καθόλου ή μητέρα της!

Ναι, ή Μαρία το έμάντευσε' ή μητέρα της δέν έχει χρήματα να πληρώσ τόν ψωμά, και θα πωλήσ τήν Πηδηχτή, δια να πάρη μερικά δίσπραγμα και μονόδραγμα.

Γι' αϋτό ή Μαρία πηγαινεί στόν δρόμο, και κρατεί τόν σκαϊάκι της Πηδηχτής και, καθώς πηγαινεί, κλαίει και άναστενάζει, όταν συλλογίζεται ότι θα χάσ ην σιληνάδα της, τήν κατοικία της...

Η Πηδηχτή όμως πηδά σάν τρελοκόριτσον στα πλαγία του δρόμου, και διακάνει τ' αχτορακί βλασταράκι και μασά τ' εστωδέτερα βιμπράκια.

Όυτε καν φαντάζεται τί τήν περιμένει, ή καμίνη ή Πηδηχτή' θαρρεί ότι θα χη πάντοτε ένα δρομάκι πρσός ο και άντιμείνω, κ' ένα καλό κοριτσάκι να τήν πηγαινέ ηκαί...

Ένας κύριος πρρυστάξεται έξω από τήν άλλην άκρα του δρόμου. Η Μαρία δέν τον εϊδε' ή λύπη της δέν

την άφίνει τίποτε να ιδώ. Ο κύριος όμως τήν εϊδε από μακρσά.

— Τι έχεις, μικρή; τήν έρωτά, ενφ έρχεται κοντά.

Η Μαρία δέν απαντά' δέν είνε συνειθισμένη να όμιλή με τούς κύριους και στέκεται σάν να τα έχη χαμίνε εμπρός του.

Ο κύριος τήν ξαναρωτά.

Η Μαρία σηκόνει επί τέλους τ' άχτυλά της, και τον κοιτάζει. Τα μάτια του κυρίου είνε πολύ γλυκά και εϋμορρα! τήν κοιτάζει ό κύριος τήν Μαρία, και της χαμογελά. Και ή Μαρία άποφασίζει να του διηγηθώ τόν πόνον της.

— Ίσως έβρη αϋτός τόν μίσον να τα διορθώσ όλα. Ίσως...

Ο κύριος κοιτάζει με περισσότεραν προσοχήν τήν μικρή βοσασπούλα' βλέπει τ' ά μακρσ, σγουρά μαλλάκια της, βλέπει τ' ά ξυπλάτα ποδαράκια της. Βλέπει τήν καμίζόλα της που είνε από σκούρο σπιτικόν πανί, βλέπει τόν φουστανάκι της και τήν ξεδαμμένην τσίτην ποδίτσον της και της λέγει :

— Θέλεις να σου κάνω τήν εικόνα σου;

Η Μαρία δέν ένοοεί καλά. Εϊύρει όμως τί θα 'πώ εικόνα, και πώς τήν κάμνουν. Ο κύριος Άναστασις ε' πλοσίσιος γείτονας με τόν μεγάλο κόκκινο σπίτι, έβαλε τ' ες άλλες κ' έκαμαν τήν εικόνα της κόρης του, της Άσπασίας.

Η κυρία Άσπασία εϊχε φορέσ τόν ώρχιό της τριενταφυλλί φέρεμα, και τ' αλουστρίνια σκαρπινάκια της, και τόν καπέλλο της με τ' αψιτίκια κεράσιζ που είνε πιό μεγάλα από τ' άλλ' θινά, και τ' άσπρα γάντια της με τ' ά μακρσ κεντηματάκια. Κ' έτοι τήν έξωγράφισαν ό ζωγράφος.

Η Μαρία όμως δέν έχει ουτε τριενταφυλλί φέρεμα, ουτε άσπρα γάντια, ουτε καπέλλο με κεράσια, ουτε λουστρίνια σκαρπινάκια. Πώς λοιπόν θα γίνη ή εικόνα της;

Άδικόρονον! Ο ζωγράφος τήν παίρνει μαζί του στο χωριό, εις τόν σπίτι του μαρμαρα-Δημητρου, όπου έχει ένοικισμένη τή μεγάλη σάλα. Έκει, βάζει τήν Μαρία να σταθώ εμπρός του όρθη, κοντά στόν τοίχο.

Η Μαρία στέκεται. Άφού το θέλει ό κύριος, τί να κόμη; Η Μαρία ύπακούει 'ς ό, τι της λένε, συλλογίζεται όμως τήν Πηδηχτή, ή όποια τήν περι-

μένει δεμένη έξω στήν αϋλή, και άκούει κ' άκου-κ' άκου τόν βέλασμα της και σφίγγεται ή καρδούλα της.

Τούλάχιστον να τήν άφινε ό κύριος να πλύνη τ' ά χέριζ της, να χτενίση τ' ά μαλλιά της, να φορέσ τήν καλή της τήν ποδιά! Τίποτε από αϋτά! "Ηθελε μάλλινα ή Μαρία να πετάξη τόν ξερόκλαδό που κρατούσε δια να οδηγώ τήν Πηδηχτή, και ό κύριος της εϊπε να τόν ξαναπιάσ και να τόν κρατώ. Τί παραξένες ιδέες που έχουν αϋτέ! οι κύριοι, που έρχονται από τήν Άθήνα!

Ο ζωγράφος όμως κρατεί ένα μεγάλο ρύλλο άσπρο χοντρώ χαρτί επάνω σ' ένα μεγάλο βιβλίον, μεγαλείτερο και από τ' ες βιβλίον τού ψάλτη της εκκλησίας, και δός του μ' ένα μολύβι, τραβά



• Η Μαρία στέκεται όρθη εμπρός εις τόν ζωγράφον. (Σελ. 357.)

γραμμές και χαρακίς. Ο μαρμαρα-Δημητρός στέκεται από πίσω και κοιτάζει, ενφ ή κυρία-Δημητρεϊνα με τ' αματογαλικά της κάθεται και ράβει ένα ξηλωμένο σεργόνι, και απ' έξω από τόν παράθυρο είνε μαζεμμένα όλα τ' αγειτόπουλα και κοιτάζουν περίεργα τήν Μαρία, που της κάμνει τήν εικόνα ό ζωγράφος. Και ό ζωγράφος έχει πολλά μολύβια' τότε πιάκει τόν ένα και τότε τόν άλλο...

Το μολύβι δλο τρέχει επάνω στο χαρτί, τ' ά κεφαλάκια τών παιδιών γελοϋ στόν παραθύρι, τ' αβέλασματα της Πηδηχτής άκούονται λυπητερά, και ή μικρή Μαρία στέκεται όρθη με τόν

κλαδάκι της εμπρός εις τόν ζωγράφον. Νά τος! άφινε τώρ στόν τραπέζι τόν μολύβι του, κοιτάζει τόν χαρτί, τόν γυρίζει ευχαριστημένος απ' έδω και απ' εκεί, τόν ξανακοιτάζει, ενφ ό μαρμαρα-Δημητρός βάζει τ' ες φωνές :

— Μπρέ έδω και άπαραλλάκτη είνε! Σηκόνεται και ή κυρία-Δημητρεϊνα και στερώνει τ' αματογαλικά της δια να δώ καλά τόν χαρτί.

— Καλέ άλήθεια! θαρρείς πώς θά σου μιλήσ τόν Μαρμαραϊκό!

Η Μαρία όμως στέκεται καρφωμένη στήν ίδια θέση. Ουτε σκεύεται.

— Αί! και σένα πώς φαίνεται; τήν έρωτά ό κύριος και της κάμνει νεϋμα να πλησιάσ.

Κοιτάζει τώρ και ή Μαρία. Βλέπει επάνω στο χαρτί ένα κοριτσάκι με μαβί φουστάνι, με ποδίτσον άσπρόθωρο, και με ένα κλαδί στο χέρι.

Είνε οϋτή; Η Μαρία γνωρίζει τ' ά ρουχά της, και χαμογελά λιγάκι.

Σε λίγο όμως θά γελάτ η πραγματικώς. Ο κύριος βγάξει από τόν πορτοφόλι του ένα, δύο, τρία, τέσσαρ πεντόφραγμα και τ' αβάζει επάνω στο τραπέζι.

— Πάρ' τα μικρούλα, της λέγει αϋτά είνε για τόν κόπο σου που έκαθήσες να σε ζωγραφίσω, και πήγαίε τα στή μητέρα σου.

Η Μαρία τον κοιτάζει και στέκεται.

— Ναι, στή μητέρα σου, για να μην

πωλήσ τήν Πηδηχτή σου στόν χα-

σάπη.

Η Μαρία δέν μπορεί ακόμα να τόν πιστίσ.

— Πάρ' τα λοιπόν, της λέγει και ή κυρία-Δημητρεϊνα.

Η Μαρία άπλώνει δειλά-δειλά τόν χέρι της, παίρνει τόν ένα πεντόφραγμα, ύστερα τόν δεϋτερον, ύστερα τόν τρίτον, ύστερα τόν τέτατον.

— Άλήθεια, καλέ, μου τα δίνετε;

— Βεβαίωτατα, της λέγει ό κύριος. Η Μαρία τόν ευχαριστεί με μετ' αματία παραπολύ έκπραστική. Λύνει τήν Πηδηχτή της, και τρέχει να δώσ τ' ά χρήματα στήν μητέρα της, ενφ τ' α γε-

τονόπουλα, πού είδαν όλα αυτά από τὸ παράθυρο, τὰ συζητοῦν μεταξύ των καὶ λένε :

— Τί παράξενος κόσμος ! Ὁ κύριος Ἀναστάσης ἐπλήρωσε τόσα ἑκατοστά- ρικα στὸ ζωγάφο γιὰ νὰ κάμῃ τὴν εἰ- κὼνα τῆς κυρίας Ἀσπασίας, καὶ τώρα αὐτὸς ὁ ἄλλος ζωγράφος πληρώνει τὴν Μαρίκα γιὰ νὰ τῆς κάμῃ τὴν εἰκὼνα τῆς!

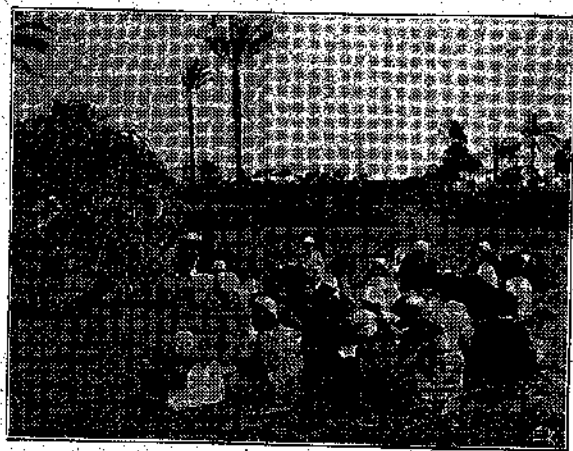
ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΩΝΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Μ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

(Ἴδε τὴν προκήρυξιν, φυλλάδιον 4, σελ. 30)

Δὲν εἰξεύρω διατί ἐνῶ εἰς τὸν κό- κλον μας ὑπάρχουν τόσοι ἐρασιτέχναι φωτογράφοι, εἰς τὸν Δ αγωνισμὸν τοῦτον ἐλαβὴν μέρος τίσων ὀλίγων. Ἐγὼ ἐμ- πρὸς μου ἐξδομήντα φωτογραφίας, αἱ ὁ- ποῖαι ἀντιπροσωπεύουν 14 μόνον Δια- γωνιζομένους. Τίπτε σχεδόν. Μήπως ἐμπροσθεῖ τὸ διδραχμῶν, τὸ ἑποῖον ἀπει- τῶ ὡς δικαίωμα συμμετοχῆς; Ἀλλὰ δὲν εἰσπρόσθ νὰ πιστεύω, ὅτι ἐρχο- σὺν γιὰ πλουσιόπαιδες, οἱ ὅποιοι ἐξ- δεύουν τόσα καὶ τόσα διὰ τὴν ἀγαπητὴν τέχνην των, λυσιπυκνί εἰς τὸ τέλος νὰ δώσουν δύο δραχμάς διὰ νὰ τὴν ἐπιδείξουν! Κί μέλιστα ἔταν εἰξεύρουν ὅτι ἡ ἀ- πᾶνησίς μου εἶνε δικαία, ὅ ὅτι δι' ἐμ- ὁ Δίαγωνισμὸς αὐτὸς εἶνε πολυδάπα- νος. Τελοςπάντων ἡ ἀποχὴ εἶνε ἀνεξή-



ΑΡΑΒΙΚΟΝ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

(Σεπτεμμένο Ἑλληνοπούλο. — Α' Βραβεῖον)

γητος. Καὶ ἄς ἐρχεσθὴ πρὸς τὸ παρὸν εἰς τοὺς ὀλίγους, με τὴν ἐλπίδα ὅτι εἰς τὸ μέλλον θὰ γίνων πολλοί.

*

Διὰ νὰ νὰνδειχθῇ κανεὶς καλλιτέχνης φωτογράφος, ἀπαιτοῦνται τρία πράγματα: πρῶτον νὰ ἔχη ταπεινοῦμένα μηχανή- ματα, ἐργαλεῖα καὶ ὑλικά· δεύτερον νὰ σπουδάσῃ καλὰ τὴν χρῆσιν των, ἀνα- πτύσων δεξιότητα καθαρῶς τεχνικὴν,

καὶ τρίτον νὰ ἔχη φύσει τὸ καλλιτεχνι- κὸν αἰσθημα.

Τὸ τελευταῖον τοῦτο εἶνε τὸ σπουδαί- οτερον. Χωρὶς αὐτό, εἰσπρόσθ νὰ εἶνε κανεὶς καλὸς φωτογράφος, δηλαδὴ κα- λὸς τεχνίτης, γνωρίζων ὅλας τὰς μεθό- δους καὶ τὰ μυστήρια τῆς τέχνης του, — ἀλλὰ καλλιτέχνης ποτέ. Ὁ φωτο- γράφος θὰ ἐκλέξῃ τὸ τοπίον ἢ τὴν σ η- νήν, τὴν ὁποῖαν θὰ φωτογραφίσῃ, θὰ δώσῃ στάσεις εἰς τὰ πρόσωπα, θὰ δώσῃ ψυχὴν καὶ ἰδίαν εἰς τὸ σύμ- πλεγμά. Ἄν δὲν εἶνε λοιπὸν φύσει καλλιτέχνης, ἂν δὲν ἔχη τὸ αἰσθημα τοῦ Ὁρατίου, τὸ ἔρ- γον του, ὅσον καλὰ ἐκτελεσμέ- νον καὶ ἂν εἶνε, δὲν εἰσπρόσθ νὰ εἶνε ἔργον καλλιτεχνικόν. Ἐγὼ εἰ- βλέπετε, καὶ ἡ φωτογραφία τὴν ἐκτελεσθεὶς τῆς ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμ- πνευσθ τῆς!

Ὅπως εἰς ὄλους τοὺς καλ- λιτεχνικούς διαγωνισμούς, καὶ εἰς τοῦτον φυσικὰ ἐνίκησαν ἐκεῖ- να τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα εἶχαν καὶ τὰ δύο: καὶ ἐμπνευσθ καὶ ἐκ- τέλεσθ.

Ὁ Λουκιανὸς καὶ ὁ Διονύ- σιος Ἰ. Σαρθὸς εἶνε ὄλοις διό- λου ἀρχαίρι. Πρὸς τὸ παρὸν κατὰ γινὸντι νὰ κάμνουν μουτζούρες. Ἐχουν ὅμως πολὺν ζήλον, καὶ με τὸν καιρὸν καὶ θὰ ἐπιτύγουν καὶ αὐτοί.

Τὴν Μέλλορτα Διπλωμάτην ἀδικαί- πολὺ ἡ μηχανὴ του. Αἱ φωτογραφίαι του δὲν εἶνε διόλου καθα- ραί. Ἀπὸ κολλὰ τεμνήρα ὅμως φαίνεται ὅτι ἔχει τὸ καλλιτεχνικὸν αἰσθημα, προπάντων δὲ ἀπὸ τὴν στάσιν, τὴν ὁποῖαν ἐδωκεν εἰς μίαν κυρίαν (πορτραί- το), στάσιν τὴν ὁποῖαν καὶ καλὸς προσωπογράφος θὰ παρεδείχεται.

Κατὰ μίαν βραμίδα ὑψη- λότερα στέκεται ὁ Πατα- τράκ. Αἱ φωτογραφίαι του εἶνε τεχνικώτερα ἐκτελε- σμένα. Ἡ εἰκὼν ἐνός φί- λου του ἀνάμισα εἰς δύο γάστρους πλουσιῶν φυτῶν, — ἡ μία καὶ ὡ παρὰ τοὺς πόδας του, ἡ ἄλλη ἐπὶ βᾶ- θρου παραπλεύρως, — ἀπο- δεικνύει ὅτι ἔχει διακοσμητικὴν ἰκνότη- τα. Καὶ μίξ ὀχλασογραφίαι του μοῦ ἤρσαν ἀρκετὰ.

Ἀνοδοίνομεν Ὁ Βικέντιος Φ. Ρά- νιος ἔστειλε τέσσαρες φωτογραφίας ἀρ- κετὰ ζωγράς μεταξύ τῶν ὁποῖων ἡ ἀ- κυροτέρα εἶνε ἡ τοῦ ἀγάλματος τοῦ Βύρωνος (ἀπὸ τὸ Ζαπτεῖον), καὶ ἡ καλ- λιτέρα ἡ τῆς διώρυγος τῆς Κορίνθου. Ἡ Ἀθνα Καρδία ἔστειλε πέντε.

Προφανῶς ὑπερτερῶ κατὰ τὴν καλλι- σθητικὴν. Μίξ φωτογραφίαι τῶν ἐρείπιων τῆς Ἀκρ. πόλεως, καὶ μίξ σκηνὴ τοῦ δρόμου (εἶνε ἓνα κάρρο, καθ' ἣν σιγι- μὴν τὸ ἱππικὸν του χρεματίζει ἡ χα- σμάται), εἶνε ἀξιοσημειώται.

Ὁ Νίκος Κατερινόπουλος ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τὴν Πύλιν τοῦ Ἀδριανοῦ, ὑπὸ ὠραίαν ἀποψιν καὶ με καλὸν χρωματι- σμὸν. Αἱ ἄλλαι δύο φωτογραφίαι του (τὸ Σ αἶθρον καὶ ὁ Ἐξοχικός περπα-



ΑΠΟ ΤΗ ΒΡΥΞΗ

(Σεπτεμμένο Ἑλληνοπούλο. — Α' Βραβεῖον)

τος) ὑπερτοῦν τῆς πρώτης κατὰ πολὺ. Δὲν ἦτο εὐτυχὴς ἡ ἐμπνευσθ τοῦ Φαίδωνος Ζαχαριάδου νὰ φωτογραφίσῃ τὸν ἀδερφίον του Κολοκορτώνη ἔσω ὑπὲρ ἄλλῃ τὸ ἔξιλον περιφρουρη- τὸ ὁποῖον εἶνε μίξ ἀσχημία. Εὐτυχῶς μᾶς ἀποζημιώνει ἡ ὄραξ ἀπ' ὅψις τοῦ Πα επιστημίου, καὶ ἡ ἀκρίμη ὠραιότερα τῆς λεωφόρου Παν επιστημίου.

Δύο ἐξ ἑκατὸς τοπίαι, (ἓνα ὄραξ καὶ ἓνα καλὸ γήραρος με τὸν γήιδρον του ὑπὸ τὴν δένδρα), εἶνε τὰ καλλί- ορα ἔργα τοῦ Πολικῶ Ἀστέρος. Τὸ μετῆμα τοῦ καλοῦ οὐ μάλιτα εἶνε καὶ πού ἐμ- λεῖ. Καὶ ἡ φωτογραφία πρέπει νὰ ἐμειλῇ.

Ἐστὶ ὀμιλεῖ εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τὸ Καμάρι τῶν Παύλων, ἓνα δάος ἐπὶ τοῦ Πηλίου, τὸ ἑποῖον ἐφωτογράφησε τὸ καλαίσθητον Λουλοῦδι τῆς Καρδίας. Καὶ ἡ οἰκογένεια τῶν Βλάχων ἀρκετὰ χαρκατηρστικὴ. Αἱ ἄλλαι ὅμως ση- ναὶ καλλιτεχνικῶς δὲν λέγονται τίποτε. Εἶνε καλαὶ διὰ μίαν εἰκονογραφημένην ἀνταπόκρισιν ἐκ Βαῖλου περὶ τῆς ὑπιδι- οχῆς τοῦ Δικδόχου.

Τώρα θὰ νὰνθώμεν ἀποτόμως. Ἡ τέ- χνη τοῦ Αἰθέρου καὶ ὡς ἐκτέλεσθ ἀλβ- μη, στέκεται πολὺ ὑψηλότερα. Μίξ ἀ- ποψις τῆς Λεωφόρου Πανεπιστημίου εἶνε πολὺ τελειότερα τῆς προηγουμένης, (καὶ κατὰ περιεργὴν σύμψανον εἶνε τὸ ἴδιον τμήμα τῆς ὁδοῦ) ἀλλ' ὁ Αἰθὴρ τὸ ἐ- πῆρεν ἂ ὁ καταλλήλοτερον σημεῖον, ὥστε τὰ ὀπίτια νὰ νὰνθώμεν μίσα ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ νὰ ἐξιδανικεύωνται.) Μία

φωτογραφία τοῦ πατρὸς του, εἶνε ἐντε- νος, ζωγρά, καὶ τὸν ὀμοιάζει πολὺ. Ἀλλὰ τὸ τοπίον ἀπὸ τὰ Τέρμη, με τὴν ἡρεμίαν τῶν νερῶν, ἐντὸς τῶν ὁποῖων νὰ σπρτίζεαι ἡ γύρω θαυμασιὰ χλωρίς, εἶνε τὸ καλλίτερον ἔργον τοῦ Αἰθέρου καὶ ἀπὸ τὰ κομψότερα τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Μένουν ἀκόμη τρεῖς καὶ οἱ τρεῖς κατὰ σύμψανον ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, Ὁ ὡ κ' οἰγυπτιακὰ τοπίαι εἰς τὸ ἐξῆς. Ἀλλὰ τὰ τ. π. αἱ τῆς Αἴγυπτου εἶνε τόσον ὠραία, καὶ οἱ φωτογράφοι τῶν τόσον δεξιοί, — οἱ δεξιότεροι ὄλων, — ὥστε δὲν πρέπει νὰ ἔχωμεν παράπνον...

Ἀπὸ τὰ πέντε ἔργα τῆς Ἰδιοτρόπου Νεάνιδος, μοῦ ἤρσαν ἰδιαίτερος ἡ Γέ- φυρα τοῦ Κάβρ-ἐλ-Ζογιάτ, Κοράσιον ἰθαγενεῖς με τὸν μικρὸν ἄδελφόν του, (κρῖνα νὰ μὴ εἶνε ἐπιτυχημένον τὸ πρόσωπον τοῦ μικροῦ! θὰ ἦτο πῖναξ τέλειος) καὶ τὸ Πλοῦριον ἐπὶ τῷ Νεῖλου. Τὸ τελευταῖον τοῦτο εἶνε θα- λασσογραφία ἐλαφρὰ καὶ ὠραία ὡς ἀ- κουραῖα.

Ἐρχεται τώρα ὁ Γρηγόριος Ν. Ρι- ζόπουλος με πέντε μικράς, ἀλαμπῆς καὶ καθρογραμμῆς φωτογραφίας. Ὁ φακὶς του ἀποδίδει καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας. Εἰσπρόσθ νὰ μετρήσετε τὰ φύλλα καθεὶ νᾶδου φοίνικος τῆς Μαγικῆς ὄχθης τοῦ Νεῖλου ἢ τῶν Φουρτίων παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Νεῖλου, (τὸ κομψότερον Νεῖλογραφίαι, ἐκ τῶν ὁποῖων ἢ ἔγω δὲν εἰξεύρω πῶς νὰ προσημώσω.) Τὴν οὐτὴν καλοισθητικὴν φα. ἐρῆνει καὶ ὁ Μικρὸς τὸν Βεδουίνου ὀδηγῶν κάμηλον, καὶ ἡ Ἐξοχικὴ ὁδὸς — ὄχι ἔμως καὶ τὰ ἄλλα δύο ἔργα, τὰ ἑποῖα δὲν ἔχουν πόσιν ποιήσιν.

Τὰς καλλιτέρας φωτογραφίας ἐν γέ- νει ἔστειλε τὸ Σεπτεμμένο Ἑλληνο- πούλο. Τῆς αὐτῆς ὀμιμπου τέχνης καὶ τῆς αὐτῆς δυνάμειος εἶνε ὄλοι τρεῖς: ἐπὶ συνθέσει, ἐπὶ πῖνακες, ἀντίξιν ζω- γράφου. Οἱ Μικροὶ Αἰγύπτιοι ποῦ καὶ ζουν μέσα εἰς τὸν Νεῖλον, ἡ Βόσκησις, ἡ Ἀναξ τοῦ ἡλίου εἰς τὸν ποταμὸν, εἶνε τοῖμα με πολλὴν καλαίσθησιν διχλε- γμένα καὶ σκηναὶ συνθέσι, ὡς ἀρκυν. κα: ἀ- τῆς. Ἀλλὰ τὰ ἀρμονιώτερα ἔδων, τέ- λειξ σχεδὸν ἔργα, εἶνε τὸ ὑπαίθριον Ἀραβικὸν Σχολεῖον, καὶ ἡ ἐπ' στροφῇ δύο κορασιῶν Ἀπὸ τῆ Βρῆση, με τὰς ἀτάμνας των, με τὸν σκύλον των καὶ με τὸ μετῆμα των. Ἀλθῶς τὸ Σεπ- τεμμένο Ἑλληνοπούλο εἰσπρόσθ νὰ καυχῆται ὅτι εἶνε φωτογράφος με ψυχὴν καὶ βλέμμα ἀῖ ἡθινοῦ καλλιτέχνου.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

- ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Σεπτεμμένο Ἑλ- ληνοπούλο [20 Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Γρηγόριος Ν. Ριζόπουλος [10 Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἰδιοτρόπου Νεᾶ- νις [10 Ε]. — Αἰθὴρ [9 Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ : — Λουλοῦδι τῆς Καρδίας, [8 Ε].
Β' ΕΠΑΙΝΟΣ : (ἀπὸ [6 Ε] εἰς ἑκάστον) Πολικὸς Ἀστὴρ — Φαίδων Ζαχαριάδης. — Νίκος Κατερινόπουλος.
Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ : (ἀπὸ [4 Ε] εἰς ἑκάστον) Ἀθνα Καρδία. — Βικέντιος Φ. Ράνιος. — Πατατράκ. — Μέλλων Διπλωμάτης.

ΕΥΘΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [2 Ε] εἰς ἑκά- στον) Λουκιανός. — Διονύσιος Ἰ. Σαρθός.
Πρὸς χάρις θὰ ἐνηροσιώσω καὶ ἄλλας ἐκ τῶν καλλιτέρων φωτογ. ἀριῶν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΥΓΕ εἰς τοὺς καλοὺς μου φίλους! Ἐθακο- λευθὸν νὰ νὰνθώμεν τὰς συνδρομὰς των διὰ τὸ 1905 ὡς νὰ εἶνε προκηρυχθῇ ἡ τακτικὴ ἀνα- στήσις. Διὴ τὴν 1880 ἔβα μὲν ἔστειλαν ἡ Ζαπτεῖ, τὸ Κυκλάμιον τῆς Ζακύνθου, ἡ Κλεοπάρα Κόντικα, ἡ Ἀνδρομάχη Βρετοῦ, ἡ Χαρὰ τῶν Γοιτῶν, ἡ Σοφία Χαλκιδεῖσι κτλ. κτλ. Τοὺς εὐχαριστῶ ὄλοις. Κάννον καὶ παραπάνω ἀπὸ τὸ καλῆρόν των.

Τὴ κομψὴν τὸν τραυματικὸν σου Κυκλάμιον τῆς Ζακύνθου! Σοῦ ἔστειλα τοῦ τόμου, ποῦ εἶνε ἡ χαρὰ σου. Ἡ μικρὰ Κάκις σ' εὐχαρι- στεῖ διὰ τὴν συμπάθειάν σου. Τοὺς χαιρετι- σμοὺς μου εἰς τὸ Ἄσμα Νηρηίδος.

Ἄϊοῦ λοιπὸν ἐγὼ στρατιώτης! — Ποῦ εἶνε αὐτός; Ἐγὼ τὸν μεγάλου φίλου ποῦ νὰ γίνω καὶ καὶ στρατιώτης! Ὁχι, καλὴ τὸ γράμμα εἶνε ἀπὸ τὴν Στρατιωτικὴν Σχολὴν τῶν Ἑυελπίδων καὶ τὸ ὑπογράφει ἡ Φλογερά Ἀκτίς τοῦ Σουλίου, ἡ ὁποῖα... δηλαδὴ ὁ ὁποῖος κα- τετάχθεται φέτος. Τώρα ἔχει τὴν τιμὴν νὰ εἶνε συμπληθῆ τῆ: Α.Β.Υ. τοῦ Πρίγκιπος Χρι- στοφόρου, — συνδρομητοῦ μου καὶ αὐτοῦ, — καὶ μέλιτα νὰ γυνάξεται μαζί του, διὰ τὸ Πρίγκιφ γυνάξεται μόνον με τοὺς ἀρχηγούς των ἀφῶρων τάσεων, ἀρχηγὸς δὲ τῆς πρώτης Τάσεως εἶνε ὁ φίλος μου Φλογερά Ἀκτίς τοῦ Σουλίου, ὡς εἰσέλιθον πρώτος.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ Ἰραβίου τοῦ Λαχεῖου ὑπὲρ τοῦ Ἑθνικοῦ Στόλου, με παρεδίδει νὰ δημοσιεύσω τὴν Ἀγγελίαν του. Εἶνε πολὺ ἐκ- τενὴς καὶ δυστυχῶς δὲν ἔχω τόπον. Ἀλλὰς τε οἱ ἐν Ἑλλάδι φίλοι μου γινώσκουν ἤδη ὄλας τὰς λεπτομερείας. Διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἑξωτερικῷ ἰδοῦ μίξ συντομὰς συγκεφαλαιώσις: Κάθε γραμ- μάτων τῶν αἰ: 3 δραχμαὶ καὶ ἰσχύει διὰ τὰς τέσσαρας κληρώσει, ἐκείνου ἔτους. Εἰς ἑκά- στην κληρῶσιν διανεμνῆται δρ. 225 γιλιδάς, ὡς ἔστι: Ὁ α' ἀριθμὸς κληρῶσις δρ. 100,000, ὁ β' δρ. 25,000, ὁ γ' δρ. 10,000, οἱ τρεῖς ἐπό- μενοι ἀνὰ δρ. 5,000, οἱ πέντε ἐπόμενοι ἀνὰ δρ. 1000, οἱ τετρακόσιοι ἔνδεκα ἐπόμενοι ἀνὰ δρ. 100, καὶ οἱ πεντακόσιοι ἐξδομήκοντα δέκα τελευταῖοι ἀνὰ δρ. 50. — Ἡ πρώτη κληρῶσις θὰ γίνῃ τὴν 2 Ἰανουαρίου 1905. — Καθῆκον πάντες Ἑλληνοποῖοι εἰς νὰ υποστηρίξιν τὸ Λαχεῖον τοῦτο, τοῦ ὁποῖου τόσον μέγας καὶ ἐ- θνικός εἶνε ὁ σκοπός.

Εὐχαριστῶ καὶ σου λῶσω τὴν ἀπορίαν σου, Ἰδαίλα Ζερβῶθ. Τὰ πρόσωπα τῶν διηγημάτων δὲν εἶνε ποτέ πραγματικὰ εἶνε πλάσματα τῆς φαντασίης τοῦ συγγραφέου. Ὁ συγγραφεὺς ὁ- μὸς ἀντιγράφει ἀπὸ τὴν ζωὴν, ἀπὸ τῆς κοινω- νίας, καὶ ἔχει τὴν τέχνην νὰ καὶ παρουσιάζῃ τὰ πλάσματα του ὡς πραγματικὰ. Ὅσοι Φρίσω- λοπίον εἶτε Δίαπωνα ὑπάρχει ὑπάρχουν ὅμως πολλὰ, πλείστα κορόναι, τὰ ὁποῖα ἔχουν τὸν ἴ- διον χαρακτῆρα με αὐτὰ.

δὲν ἀπέσω ἀπὸ τὸ διατρον, εἶνε τὰ ἀγάλματα τοῦ Ἑυρίπιδου καὶ τοῦ Σοφοκλέου, εἰς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Τεχνῶν βλάπεται τοιοσημείν ἡ χροσὰ γράμματα τὰ δυνάμει: Πλάτων, Ὀμη- ρος, Αἰσχύλος, κτλ. Μὰ εἰ ε νὰ μὴν ὑπερφα- νεύεται κανεὶς!

Ἐδοσον Κρίνον, [EE] διὰ τὴν χαριτωμέ- νην περιγραφὴν τοῦ μικροῦ ταπεινοῦ, κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ πελαγαλγία σ' ἔκαψε νὰ ἐνθυμῆθῃ τὸν κ. Πάτερσον καὶ νὰ γελᾶσθ. Ἐπὶ ὅτι με τὰ γέλια θὰ σου ἐπέρασον ἀμέσως, δὲν εἶνε ἀποτελεσματικώτερα ἀπὸ τὰ κουκουσίαι;

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, καλὴ μου Δατάνα [EE] διὰ τὰ συμπάθ σου λόγια. Ὅσοι καὶ ἀπει- ρον χρόνον ἂν σου προσέφωρον, δὲν θὰ με ἠρ- νείσω. Ἐγὼ. Μί ποῖα νὰ ἦτο ἡ συνδρομητρία ἐκείνη, ποῦ φορεῖ τὸ σῆμα ἀλλὰ δὲν ἔχει ψυ- δωνομόν;

Πραγματικῶς Ἀγκυρα τῆς Σαπηρίας [E] ἀπὸ τὴν Πυραμίδα δρ. 121 λείπει ὁ πρώτος ἀ- στερίσκος τῆς βίσεως, ὥστε ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος εἶνε τρεῖς καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τέσσαρες. Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε λάθος τυπογραφικόν. Συμβαίνει καμ- μίαν φορὰν νὰ εἶνε ἐφαρμμένον τὸ στοιχεῖον — ἐδὼ ἔτυχεν ὁ ἀστερίσκος, — καὶ νὰ μὴ πιάσῃ εἰς τὸ πιεσθῆρον.

Ὁ Πρίγκιφ Τζάλλμας [E], θεωρεῖ μέγα γε- γονός εἰς τὸν βίον του τὸ ὅτι ἔγινεν ἐπιτελοῦς συνδρομητῆς μου, καὶ εἰ ε φίλος στενός, φίλος καὶ ἄλλῃ τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, τοῦ Ἐλ- ληνοῦ Ἀθλητοῦ. Τὸν συχαίρω καὶ διὰ τὸ ἔ- να καὶ διὰ τὸ ἄλλο. Ἀποδεκνύσων δὲ ἔχει καὶ γοῦν καὶ καρδίαν.

Καὶ ὁ Κόμης τῆς Κεφαλληνίας [E] ἐπί- σθις: Μετανοεῖ δὲ πρὸ τόσον καιροῦ δὲν μου ἔγραφε, καὶ χάρις εἰς ἐμὲ συνέθεθ' διὰ στενῆς φιλίας με τῆς Αἰθέρου Ψυχῆν. Τὰ καλὰ μου τὰ παλαιά!

Ἐλκωνικός Παρθένος [EEE] ἔχω ὅα' ὄριε μου τρεῖς ἐπιστολάς σου. Ὁ πατέρας σου νὰ μνεῖ πολὺ καλὰ ποῦ δὲν σε ἐρίνει νὰ διαβῆξῃς ἐξη- μερῆς. Τὸ περιοδικόν μας σοῦ ἀρκεῖ. — Πα- ρακάτω θὰ μάθῃς: τί δειροὶ ἔδλεσαν ὁ κ. Πάτ- τερων.

Ποῦ ὄρα τὰ συμπεράσματα σου ἀπὸ τὴν αἰζητήσιν ἐκεί νη, Αἰθέρου Ψυχῆ [E] ἢ κα- θαρεύουσα τὴν ὁποῖαν γράφωμεν διοι, πρέπει νὰ πλησιάζῃ μάλλον πρὸς τὴν γλώσσαν τῆς κοινή- ως καὶ τῆς καρδίας (τὴν δημοτικὴν) παρὰ πρὸς τὴν σχολαστικὴν ἀρχαϊκοῦσαν. Δι' αὐτὸ, φη- σεις, τὰ τελευταῖα ἔτη ἔβλι προσπάθειον νὰ γράφω τὴν καθαρεύουσαν ὅσω τὸ δυνατόν, ἀ- κριβώτερα καὶ φυσικώτερα, ἐνὸς πρὸ εἰκοσθ καὶ τριῶκοντα ἔτων ἀπενάσταξ διὰ ἐφελουσιούνο νὰ γράφωμεν. Τοὺς μαλιταροὺς ἀπὸ τοὺς κατὰ μέρος αὐτοὶ εἶνε οἱ σχολαστικὸι τῆς δημοτικῆς!

Τὸ Νερούδραστο Κολοκοῦδι [E] ἀπὸ τὸν και- ρὸν ποῦ πῆρε τὸ ψευδώνυμόν του, δὲν κατω- θῶσθ νὰ μου γράψῃ. Ποῦ νὰ τα ἀρίστων αἱ δια- σκεδάσεις τῆς ἐξοχῆς! Ὅμως εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ ἐμαθεῖ καὶ μονολόγους καὶ διλόγους μου, καὶ θὰ τοὺς παραστήσῃ με τὰ ἄλλα παιδιὰ, καὶ νὰ ἰθῆς χειροποιήματα καὶ κακά.

Χρειάζεται τῶντι μεγάλη ὑπομονή, ἄδρη τῶν Ἑλλήδων [EE], διὰ νὰ υποπέρῃ κανεὶς τοιαῦτα δυστυχήματα τοιαῦτα ἀκαλίειας... Ἀλλ' ἀπὸ τὴν γενναίαν ψυχὴν σου ἀνελεῖ, τὴν παρηγορίαν καὶ δὲν ἔχεις ἀνάγκη τῶν λόγων μου. Αὐτὸ μαρτυρεῖ ἡ ὠραία ἐπιστολὴ σου.

Τέσσαρα εὐθημα προηθείς, καὶ δύο σήμερα, κάμνον ἔξ. Φίλιππος Σαίτις [EE]. Δὲν εἰσπα- ρεῖ; λοιπὸν νὰ ἔχη παράπνον... κατὰ τοῦ ἑ- αυτοῦ σου. Ἀλθῆρα, θὰ ἔλθῃς. Πότε λοιπὸν;

Συγγερόνης Πύργου [EEE] διὰ τὰς ἐντυπω- σεις σου ἀπὸ τὸ μικρὸν ἀλλὰ μέγα αὐτὸ ταπει- νὸ τῆς Ὀλυμπίας. Ἐγὼ βέβητα δὲν θὰ περι- γελᾶσω τοὺς ἐθουσιασμούς σου διὰ τὸν Ἐρ- μὴν τοῦ Πραξίτελου! Εἶνε τόσον δικαιολόγη- μένος, καὶ — ὅταν γνωρίζῃ κανεὶς τὴν ἀνάπτυ- ξιν σου, — τόσον εὐκρινής! Σὲ συχαίρει καὶ ὁ κ. Φαίδων καὶ σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις.

Μικρὸ Ναυαρχε [E], πὲ συχναίω, διὰ τὴν προαγωγὴν σου καὶ σου εὐχομαι τῆ, αὐτὴν ἐπιτυχίαν τοῦ χρόνου, δὲν δὲ δώσωρ ἐξετάσαι εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Δοκίμων. Τότε θὲ εἶσαι σωστὸ; Μικρὸς Ναυαρχε!

Δεικνύουε τῆς **Νεολογίας** [EEE], ἀπαντῶ εἰς δύο χαριτωμένας ἐπιστολάς σου. Τί κρῖμα ποῦ δὲν ἐμπορῶ νὰ διηγηθῶ ἐκεῖνο τὸ ἐπιγεθόν... Σ' εὐχαριστῶ πολὺ δ' ὅσα γράφεις εἰς τὴν δευτέρῃ ἐπιστολῇ.

"Ἐδῶσα τὴν ἐπιστολὴν σου. **Ναυσικῶ** [EE], εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, διὰ νὰ θαυμάσῃ τὴν περιγραφήν τῆς θυελλῆς καὶ διὰ νὰ ἰδῇ ὅσα γράφεις διὰ τὰς δύο Μουσικίας. Σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ.

Δὲν εἰδάξου. **Δικέφαλε** **Ἀστὲ** [EE], τὸ φιλελληνικὸν ἄρθρον τοῦ ἱεροῦ Διμητῆ ἢ (ὁ καλεμένος ἀπίθανος πρὸ ὀλίγου), ἀλλ' ἀπὸ τὴν περιλήξην του εἶδα δεῖ παρὶκτὴν νάσπερρ μετὰ τῶν Ἑλλήων μουσικῶν, ζωγράφων, ποιητῶν, ἱστορικῶν κτλ. καὶ τοὺς Ἑλληνας διηγηματογράφους. Καὶ αὐτὸ εἶνε σπουδαία παρρησιῆς, διότι τὸ υεροληξικὸν διηγημα (Μαπαδικαμάτης, Καρκαβίτσας, Μωραϊτίδης, κτλ.) ἔχει κάμην μεγάλην πρᾶδου.

Δοκίμουσα ἐδῶν **Σαλόμων**, [EEE] διὰ τὰς δύο χαριτωμένας ἐπιστολάς. Ἡ Κικὴ σὲ ὑπερυχαρσσεὶ διὰ τὰ γραμματικὰ καὶ ὁ Δανυκὴ διὰ τὸ δαιτέρειον. Ἡδὲς λοιπὸν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ δὲν ἤθεις ἀκόμη νὰ σε γνωρίσωμεν; Μπᾶ!

Μεταγωγικῶ **Ἐρημίτα** [EE], εἰς διας σου τὰς ἐπιστολάς ἀπάντησα καὶ βλέπεις δεῖ πάλιν ἀπάντω. Παράπονα λοιπὸν δὲν πρέπει νὸ ἔχης, ἀλλὰ νὰ μου γράφῃς.

Ὁ κ. Φαίδων (Γρηγ. Θενοπόλιος) με παρεκάλεσε νὰ εὐχαριστήσω ἐκ μέρους τοῦ δλου; τοῦ φίλου μου ὅσοι του συγχέρησαν διὰ τὴν γέννησιν τῆς κόρης του καὶ τοῦ συνελυπήθησαν διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του. Ὅσον διὰ τοῦ; συλλυπηθέντας αὐτὸν (δικαιτέρως καὶ ἀπ' εὐθιῆς, πὸ; αὐτοῦ ἐπιφυλάσσεται νὸ στείλῃ, μόλις εὐκαιρήσῃ, ἰδιαιτέρων εὐχαριστηρίων.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμα των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαχρονισμοὺς μου τοῦ νέου; μου φίλου; Θεοφίτου **Ὀρεινὸ** (I. M. αὐτὸ ἔξελεξα εἰς προτάσεις σου ὅτι δημοσιεύθῃν εἰς τὸ προσεχές) καὶ **Διακὴν** **Ἡραΐδα** (Κ. Ψ. ἰδοὺ αὐτὸ που προσεχῆ; ἀλλ' ὁμολογεῖς κατὰ τὸν Καταλογοῦ νὰ μου στείλῃς 1 φρήκων.)

Μικρὸ **Μυστικῶ** ἐπεθυμοῦν νάναυαλάξουν; ἢ ἄρα τῆς Ἀναίξεως μετὰ τὸν **Ναορ** τῆς Ἀπέσσου **Νίχης**, ἄθρον τῆς **Λαμίας**, **Ἐνδοθῶν** **Μεσολογγίου**, **Θηνοποριτῶν** **Ρόδου** καὶ **Τρέλλαν** τοῦ **Κόσμου**. — ὁ **Λαμπρὸς** **Κίθαρωδὸς** μετὰ τὴν **Φαρσοπούλαν**, **Ποιγικῶ** **Ἰαλμαρ**, **Μι-Πι-Πι**, **Νήσον** τῶν **Συμφῶν** καὶ **Μιροβόλον** **Χαρωγῆν**. — τὸ **Ψῆς** τῆς **Νυκτός** μετὰ τὴν **Διακρῖθεῖσαν** **Ἀρσακειάδα**, **Ναυσοπούλαν** τοῦ **Μεσολογγίου** καὶ **Μιγάντακ**. — τὸ **Ἐλατον** τοῦ **Αἰῶν** μετὰ τὸ **Ἀγαθῶν** **Ῥόδου**, **Σεντενιμῆν** **Τραπεζουντίαν**, **Δειτὸν** τῆς **Ἐρήμου**, **Κέτρινο** **Νιούιτρο** καὶ **Ροδίζουσαν** **Αἰγῆν**. — ἢ **Νεφελώδη** **Ψυχῆ** μετὰ τὴν **Ἰδιοτροπὸν** **Νεάνδα**, **Φλογερῶν** **Ἀκκίτα** τοῦ **Σουλίου** καὶ **Ἑλληνίδα** **Μαρθέρον**. — τὸ **Μικρὸ** **Πειραιωτάκι** μετὰ τὸν **Μπάτην** τοῦ **Σαρονικῶ**, **Κίτρινη** **Μάσκαν** **Λουλοῦ** τῆς **Καρδίτσ**, **Μιγρᾶν** **Ἀρθεζῶν** καὶ **Ἰπύργον** τῆς **Πέτρας**. — τὸ **Κῆμα** τοῦ **Φαίηρον** μετὰ τὴν **Γαλῆν** τῆς **Ἀγκύρας**, **Ροζοφίτην** **Ἐλιδα**, **Ἀγκυρᾶν** τῆς **Σωτηρίας** **Ἄντια**, **Ἐλεοστήν** καὶ **Ἀνθοῦσαν** **Νεστήρα**. — ὁ **Θυμομέτρος** **Κῶνωφ** μετὰ τὸν **Ἰοβόλον** **Ὀφιρ**, **Ὀνειροπόλον**, **Ψυχῆν**, **Λευκὴν** **Νύκτα**, **Σερενιτᾶν** τοῦ **Σοδυπερο** καὶ **Ἀπαστρέπτου** **Μανδῶν**. — ἢ **Δουκίμουσα** τῶν **Σαλόμων** μετὰ τὸν **Μεριστορελῆν**, **Ἄδωνιν**, **Ἀραμιν**, **Φοί-**

βον καὶ **Ἰακωβίον**. — ὁ **Ἑλλη** **Ἀθλητῆς** μετὰ τὴν **Γαλῆν** τῆς **Ἀγκύρας**, **Μικρὸν** **Πειραιωτήριον**, **Ποιγικῶ** **Ἰαλμαρ**, **Ἄθρον** τῆς **Κερκόρας** καὶ **Ἰωνικὸν** **Ἀστέρα**. — ὁ **Πύργος** τῆς **Πέτρας** μετὰ τὴν **Αἰγῆν** **τῆς Ζόφου**, **Φαληρικὴν** **Ἀροσιᾶν**, **Φίλημα** **Σαῖος** καὶ **Μπάτην** τοῦ **Σαρονικῶ**. — ἢ **Δωδὸν** μετὰ τὴν **Νοστήν** **Ρομφαίαν**, **Ἐλατον** τοῦ **Αἰῶν** καὶ **Ἀρθος** **Ἐλπίδος**.

Ἡ ἀτάπλαις ἀπαξέττει τοῦ; φίλος τῆς: **Ὀττασίαν** **Παραδείσου** (ἢ κακογραφία, βλέπεις, ἐτελεσθῆ; εὐχριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἄριστον ἐνθύμιον;) **Μαρίαν** **Ἀντουανέτταν** (ἑλκδα) **Θαλασσοταραχῆν** (τὸ ἔσπειρα ἐν νέου;) **Πύργον** τῆς **Πέτρας** ([EE] διὰ τὴν ἄρτια; ἐπιστολῆ; ἢ καὶ Βενετικῆ; ἐπιστολῆ μετὰ τὰ τρία θυκίται; μου ὑπερήβας;) **Ἐδανθρον** **Ἡπιαρον** ([EE] ἀφρῶ ἦν ἀσθνή; δὲν ἤμπορούσες νὰ τῆρησῆ; τὴν ὑδαχυσίν σου; χλωρῶ ποῦ ἔγινες καλλᾶσῆμα ἔστειλα;) **Κυρίαν** **Σαρφαλόστραν** ([E] δὲν ἔχῃ τὴν δικαιοῦα νὰ σου ἐπωρῃ; πὸ; ἀνομιάσεται ὁ **Ἀπότονος** τοῦ **Νίστορος**; ἤθεις νὰ μ' ἐρωτήσῃς καὶ διὰ σὲ καὶ νὰ το εἶπω;...). **Λευκὴν** **Νύκτα** (ἢ ὅποια εἶνε κατεχωρηθημένη πὸ ἤρρισε τὴν ἀτάλλαξην **Μ. Μυστικῶν**, καὶ πρῶτον ἔλαβε τὸ ταρῆδιον τῆς **Ἰδιοτροπῶν** **Νεάντιου**, καὶ διὰ φηναίξεσε πτόν ἐγέλασε μετὰ ἀστέλας; ἀπάντησις;) **Ἀγγελο** τῆς **Νίχης** ([EE] τί καονικὴ καὶ καλογραμμένη ἢ ἐπιστολῆ σου; καὶ ἢ ὑπογραφή καλλεστεχνικωτάτη;) **Σερενιτᾶν** τοῦ **Σοδυπερο** (ἔστειλα; μετὰ μεγάλην μου χράν θὲ σε γνωρίσω καὶ προσωπικῶ;) **Σθεκελαΐδαν** ([E], ὁ ὅποιος διέκοψε τὴν ἐπιστολὴν του; δὲν ἐκέλην τὴν συγγῆν; κείω νὰ τελεσθῆ; ἢ λογοκροσῆ; μετὰ κεί... σπαφύλα εἰς τὸ μπουρῆ;) **Ταπεινὸ** **Ἰασημῶ** ([EE] διὰ τὴν ἐπιστολὴν μετὰ τὰ χαριτωμένα ἐπιστοδία;) **Χαμέρο** **Καράδι**, **Ἀυθῶν** **Ἄροισῶν** (ἑλκδα; εὐχαριστῶ;) **Μαθρο** **Σόννεφο** (ἔγε ὑποκονῆ; ἔστειλα;) **Φαῖ** **Διάβολον** ([EE] διὰ τὴν ἄρτια; ἐπιστολῆ;) **Μαγευμένη** **Ἀροθαλασσιᾶν** (τί πιστάσεις; σου εἰς τὸ προσεχές;) **Ἡρημίτα** τοῦ **Βαθυροῦακος** (εὐρε! γράψε μου ὅμο; κεί; παραπῆνω;) **Φαρσοπούλαν** (τὰ συγχρησάρι σου διὰ τὸ προσδικασμῶν;) **Ἀντίβαν** τὸν **Κυρηθῆμιον** (βε; βάλως μεγάλῃ διαφορᾶ; δὲν ἐξέγυρις δεῖ ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος ἢ ἀτάπλαις; προζέσεις;) **Παίδι** τοῦ **Ψηλορείτη** (ἐν ὄνοιν ἔλαβε;) **Ἀγγελο** τοῦ **Αυκαυγοῦ**; **Ἄστος** **Φονικῶν** ([E] κἀλλιστος οἰκῶ; πραγματικῶ; ἢ εἰδησις ἐκείνη;) **Ἑλληνικὴν** **Νήσον** (εὐχαριστῶ πολὺ;) **Μπάτην** τοῦ **Σαρονικῶ**, **Ἰδιοτροπὸν** **Νεάνδα** κτλ. κτλ.

Εἰς δὲσας ἐπιστολάς ἔλθοι μετὰ τὴν 9 Ὀκτωβρίου ἀπαντησῶ εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἰώσεις δεκταὶ μεχρι τῆς 23 Νοεμβρίου

Ὁ γάρης τῶν λύσεων, ἐκ τοῦ ὅπουλο θεου νὰ γραφῶνται εἰς λύσεις των καὶ διαγωνισμοῦ, πηλαίται ἐν τῷ ἱεροφῶν σου εἰς φανήλους, ὃν ἕκαστος περιεργῆ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

484. Αὐξίγριφος.

Θεὸν γνωστῶν
Μετὰ ἱστορικὸν ἐνθῶν,
Κ' εἰς τὸ λεπτὸν,
Βασίλειά σου ἀκαθῶν.

Ἐστειλῆ ὑπο τοῦ Κυριωκῶ **Ἀστέρος**

485. Συλλαβόγριφος.

Ἄφινόν; τὸ πεντάγραμμον
Τραπῆ φθόγγι μουσικῆ;
Καὶ πέπρον μετὰ τὸ χερῆ σου...
Ἐνώσους γεαί;
Ἐστειλῆ ὑπο τῆς Φαληρικῆς **Ἀθήρας**

486. Μεταγραμματισμός.

Καὶ ἔμνη δὲ μ' εὐρῆς
Στὰ ὠφέλιμα πτηνῶ.

Ἄλλὰ κῦρταξ ἀστειῶν;
Ἐβγαλὶ τὸ πρῶτο ἰῶτα
Ἐβαλα στῆ θέσι λάρβδα
Κ' ἔγινε εὐθῶ; θρηλῶν;
Ἐστειλῆ ὑπο τῆς **Ροζοφίτης** **Βουλιτῆρας**

487. Συλλαβικὸν Κυβόλεξον.

1. — Κυβὸν ἀρηρημένον.
 2. — Μουσικὸν ὄργανον.
 3. — Δίμνη τῆς Εὐρώπης.
- Ἐστειλῆ ὑπο τοῦ **Πατριωκῶ** **Παρίνο**
- 488. Κρυπτογραφικόν.**
- | | | |
|---------------|---|---------------------|
| 1 2 3 4 5 6 7 | = | Ρωμαῖος αυτοκράτωρ. |
| 2 1 5 4 1 | = | Κρότος. |
| 3 6 4 1 | = | Θένος. |
| 4 1 5 6 7 | = | Ἄνδρ. |
| 5 1 3 2 6 7 | = | Ἄρωμα. |
| 6 7 4 3 4 7 | = | Θεός. |
| 7 1 3 6 7 | = | Ποταμός. |
- Ἐστειλῆ ὑπο τοῦ **Λαμπρῶ** **Κιθαρωδῶ**

489. Ἀπροσδόκητον.

Πόσα φυσίγια ἐξωδεύθησαν εἰς διας τὰς μάχας τοῦ **Μεγάλου** **Νικηλοῦ**;

Ἐστειλῆ ὑπο τοῦ **Φαῖ** **Διαβόλου**

490-491. Λογοπαίγνια.

1. — Πόσος ποταμὸς περιεῖ; τὴν Ἄθρον;
 2. — Τί τόμο; χρειζέσαι; δεῖ νὰ γίνῃ ἔνας Ἄγιος;
- Ἐστειλῆ ὑπο τῆς **Ἀθήρας** τοῦ **Κύριου**

492. Ἀριθμητικὴ διαλέξεων.

Ἐπίθετον. — ἔπίθετον = Θεός + ὄσος = ἔφην = Γράμμα + Κάτ' ἄγριον = ἀκαρτήριον = Γράμμα + Κένταυρος = ἀστυνομία = ἐπιτροπία + Θεός = μέλις = γράμμα.

Ἀθροισμα ὑπολοίπων: Ἀρχαία ἔσρη. Ἐστειλῆ ὑπο τοῦ **Μιγρῶ** τῆς **Πέτρας**

493-497. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῆ ἀντάλλαξ ἢ εἰς γράμματος ἐκίστη; τῶν κάτωθι λέξεων, δ' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τῶσαι λέξεις: **γαδ**, **κρίος**, **ἔσφος**, **σανός**, **ἔσπος**

Ἐστειλῆ ὑπο τοῦ **Μιγρῶ** τῆς **Ἀθήρας**

498. Φωνηεντάλιον.

γρ-τρ-γρ-π-κ-τ-θ-φβ
Ἐστειλῆ ὑπο τοῦ **Φαῖ** τῆς **Νοστής**

499. Γρίφος.

		3 3 3 3 3	3	3
Α		3	3	3
	ριὰ	3	3 3 3 3 3	
	ριγῶ	3	3	3
		3 3 3 3	3	3

Ἐστειλῆ ὑπο τοῦ **Κροῦ** **ἄλου**

ΛΥΣΕΙΣ

Ἐν Ἰταλιανῶν **Ἰασημῶν** τοῦ **Ἰωάννου** **δὲ**

371. Βοήθεια (βοή, θεία). — 372. Ταυρὶς (ταῦ, ρί;). — 373. Ἄργος; ἄργος.

374. Σ Ω Σ 375. Σοφῶς ὁμιλῶν κατὰ τὸ ἐκθῆσαι σοφῶς. | Ἡ ἀνάγνωσις ἀρχεται ἐκ τοῦ μεσαίου Σ καὶ προχωρεῖ κυκλωθῶς.)

376. — 377. 1, Ὀ

Ἄθος; 2, Ὀ Ὀστρε; (ὠ; ἱρι;) — 378. Ὀ ἦσιος; ἢ Ἡλεκ; τὸ Ἴλιον. — 379. ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ (Λυώ, λῦρα, κίσις, Ἰσπανία, ἸακεαΝία, κροκόλιτος, Δημήτηρ, Λεωνίδου, Ταρταῖος) 380. Κατὰ τὸ παντὶ πρᾶγμα. — 381. Οἱ φῆλοι διακρίνοντα ἐν τῇ δυστυχίᾳ (I. φ-λ' διὰ κρίνον - τε - ἐν τι διὰ τι - χφ. α)

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακλήθοντα, διὰ νὰ μὴ παραπίπῃ τὸ φύλλον των, νὰ ἀγλῶνουν ἐγκρίως τὴν νείαν των διεδῶναι εἰς τὸ Γρηγοριανῶν μας, συναποστέλλοντες καὶ λεπτὰ 50, διὰ τὴν τύπωσιν τῆς νέας ταυρίας.